

Oprør og forandring

Moderate Studenter 1970-1995

Moderate Studenters 25 års jubilæumsskrift

er udgivet af Moderate Studenter ved Aarhus Universitet.

Redaktion: Peter Thorsen (ansvarshavende)
Steen Fredborg
Martin Møller-Thomsen

Pris: 55 kr.

Forsidefoto: Henning Møller-Nielsen

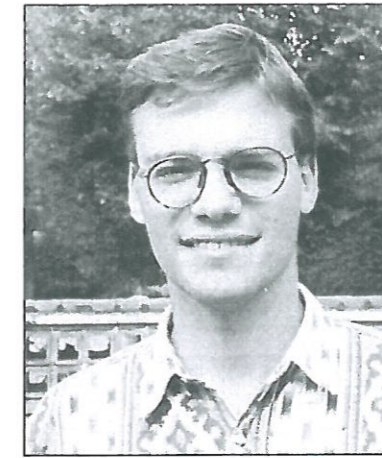
Foto: Arkiv

Layout: RTO

Trykkested: Handels-Trykkeriet, Århus V

Oplag: 350

*Thomas J. B. Hansen,
formand*

I anledning af Moderate Studenters 25 års jubilæum udsender organisationen et festskrift, hvor der dels bliver fortalt et stykke studenterpolitisk historie dels forskellige anekdoter fra perioden 1970-1995.

For en der kun har været med i foreningen siden marts 1994, har det været ganske interessant at læse de gamle medlemmers erfaringer med foreningen. Der er i hvert fald en ting, der er helt sikkert - rammerne, og det studenterpolitiske landskab har ændret sig ganske kraftigt siden starten på Moderate Studenter i 1970. Moderate Studenter er opstået på grund af to ting - Styrelsesloven og Studenterrådet, de har begge ændret sig, og dette har Moderate Studenter naturligvis også - dette viser dynamikken i studenterpolitik. Der altid vil være brug for en flok unge mennesker, der bruger en del af deres tid på at gøre vilkårene for de studerende bedre.

En af de største ændringer (og største sejre) for rammerne og anerkendelse, var da vi endelig "indtog" Studenternes Hus i 1989 - 19 år efter starten.

Dette viser, at man nogle gange skal have en tålmodighed ud over det sædvanlige i studenterpolitik. Årene fra 1992 og frem, med en slagkraftig landsorganisation har også vist at forhandlingstaktikken vinder i det lange løb.

Fremtiden for Moderate Studenter tegner også ganske spændende, idet Moderate på Københavns Universitet fusionerede med Studenterrådet i slutningen af 1994. Dette var virkelig en begivenhed, der sendte chokbølger igennem lokalorganisationserne. På Aarhus Universitet står vi imidlertid fast, idet vi tror på at vores arbejdemetoder og vores tro på valget til de kollegiale organer, er den rigtige måde at lave studenterpolitik på. Men det har dog ikke forhindret os i at forbedre vores forhold til Studenterrådet, hvilket har været en utrolig god udvikling for det studenterpolitiske miljø.

Med 25 år på bagen er det bevidst, at Moderate Studenter har en berettigelse!

Et stort tillykke og tak til alle jer der har formet organisation gennem tiden.

Om at bo i lejlighed...

En stor del af MS's historie er knyttet til adressen Jens Baggesensvej 98 st.th. Som navnet antyder var der tale om en ved en overfladisk betragtning ganske almindelig lejlighed med tre værelser, entre, køkken, bad og altan. Vovede man sig indenfor, så tingene imidlertid noget anderledes ud: Den store stue fungerede som mødelokale og kontor, det ene værelse fungerede som kontor og arkiv (hvordan væggen kunne holde til den enorme mængde af stopfyldte ringbind, er og bliver en gåde), det andet indtil o. 1980 som trykkeri, idet det i øvrigt ikke særlig store rum rummede bl.a. en jævnt stor offsetmaskine af ikke helt ny dato, til dels holdt sammen med kontorclips, en foldemaskine med et særdeles højt decibeltal og et monstrem af en skæremaskine fra århundredets første fjerdedel, som kunne få enhver teknikhistoriker til at savle. Derimod var der ikke plads til reprojektorer, der derfor var anbragt i køkkenet og i ledige stunder også fungerede som mikrobølgeovn (nemlig til at lune de sultne medlemmers leverpostejere). Badeværelset rummede noget så nyttigt som et badekar, der mig bekendt ikke så mange dråber vand i sidste halvdel af halvfjerdsene, idet det blev brugt som papirlager. Gamle plakater og andet godt var parkeret på altanen, der af hensyn til naboen (en børnehave, *sic*) var sikret med et jerngitter à la løvebur. Især foreningens ovenbo må have været i besiddelse af en engleagtig tålmodighed

eller en meget ringe hørelse, for vi fik egentlig påfaldende få klager over støj, på trods af at trykmaskinen især i valgkampene og under rusbogsproduktionen blev brugt meget flittigt - og ikke altid i det konventionelle tidsrum 9-16.

Omkring 1980 blev rammerne dog for små. Vi lejede nogle kælderlokaler i nr. 116 og flyttede MS-Tryk herover. Samtidig blev der også indkøbt den vilde luksus i form af en samlemaskine fra *anno dazumal*, således at bl.a. rusbøgerne ikke mere skulle samles per håndkraft: med x bunker på et bord og y medlemmer til at traske i gåsegang rundt om bordet og samle eksemplarer efter eksemplarer... Især da forretningen blev udvidet, således at vi trykte rusbøger for MS DTH, MS HHK og MS OU, var det et kolossalt fremskridt.

Lejemålet af kælderen var naturligvis en stor lettelse, men ét problem løste det dog ikke: MS boede stadig *uden for* Universitetet. Selv om afstanden målt i meter ikke var stor, var den mentale afstand dog betydelig og i mange år vel også med til at cementere det fejlagtige indtryk af MS som noget af et outsider-foretagende. Først efter mange og 1-a-n-g-e år lykkedes det så endelig at komme fri af satellitværelsen og flytte ind i Studenternes Hus. Men det er en helt anden historie.

tepe

Og det skete i de dage...

Af redaktionen

... at der udgik en befaling fra MS-HB, at den hæderkronede forening skulle holde et jubilæum, thi man havde rundet det første kvarte sekel.

Og se det var jo meget godt; men "hvad gør vi så, lille du"? - Jo, en fest må der til. Og måske også en reception for de pinger, som vi ikke gider invitere til fest. Og så skulle der jo også helst komme en liden tryksag ud af det, så eftertiden kan se, at vi har fejret os selv på behørig vis.

Ak ja, så var det bare med at finde ud af, hvad det skulle være for en tryksag. Rent faktisk kan vi godt betro dig, ærede læser, at det er den, som du sidder med just nu. HB fik i sin uransagelige visdom at vide, at de havde nedsat en redaktion bestående af en mindreårig, en halvgammel og en forældet.

Og hvad der kom ud af det, tjaa...

Jo, altså. For det første har vi faktisk haft nogle ganske hyggelige redaktionsmøder, helt i gammel MS-stil (for læsere med et årskort ældre end 1985 turde enhver forklaring være aldeles overflødig; de andre kan gætte sig til den grufulde sandhed!). For det andet har vi været i kontakt med en masse tidligere koryfæer, snakket i telefon med disse i t-i-m-

e-v-i-s og faktisk også fået et par artikler hevet ud af dem. Tilmed, efter vor mening, ganske læse- og mindeværdige artikler.

Blot nogle få ord om udvalget: Vi kunne sikkert have fundet andre og flere forfattere. Men det var væsentligt for redaktionen, at forfatterne havde haft en central placering i MS, havde nogle erfaringer, som var værd at øse af - også for de MS'ere, der befolker kontoret anno 1995, - og var i stand til at skrive om disse. Om vi har nået disse mål... Det må være op til læseren at bedømme dette.

Jubilæumsskriftet er opbygget stort set kronologisk, således at vi til vor glæde kan starte med et indlæg af foreningens første formand og æresmedlem, selveste Lars Svenning. I øvrigt er de enkelte forfattere kun præsenteret med deres fremmeste funktion (blandt som oftest ganske mange) i MS. De fleste af dem er jo i forvejen rene legender i foreningen.

Til sidst er der kun tilbage også fra os at ønske MS til lykke med det første kvarte sekel, god fest og - forhåbentlig - god læselyst.

PB alias PSYKOPATISK BULLETIN

har i en god halv snes år hjemsøgt foreningen og dens medlemmer med udsøgte kommentarer til dette og hint. I foråret 1987 så red. sig på af hensyn til de mange unge og ubefæstede læsere forandriget til at fremkomme med en programklæring:

»Red. består af erklærede marxister! Yes, my boys (and girls), vi er svorne tilhængere af både Chico, Harpo og sidst, men ikke mindst Groucho Marx (: "Ved du hvad, jeg ville købe dig en faldskærm, hvis jeg ku' være sikker på, at den ikke foldede sig ud." & "Ville du have noget imod at krydse gaden for rødt lys?")

Desuden ærer og anerkender vi i allerhøjeste grad store ånder som Mae West (: "Når jeg er god, er jeg god, men når jeg er slem, er jeg værre."), W.C. Fields (: "Hvilken vidunderlig dag! Og sikken et velsignet solskin. Ja, det var på netop sådan en dag, at Dillycally-brødrene slog deres mor ihjel

med en økse." & "Jeg drikker aldrig vand. Fisk boller i det."), Oscar Wilde (: "Jeg tror ikke så meget på fremskridtet som på den menneskelige dumheds standhaftighed."), Heinrich Heine (: "De mortuis nil nise bene - man skal kun tale ondt om de levende." & "Han sprudlede af dumhed."), Karl Kraus (: "Jeg og min offentlighed forstår hinanden udmærket: den hører ikke, hvad jeg siger, og jeg siger ikke, hvad den vil høre."), Friedrich Nietzsche (: "For den rene er alting rent, således siger man. Men jeg siger: For svin er alting svinsk."), Georg Christoph Lichtenberg (: "Mennesket er det dyr i verden, der ligner aben mest."), Arthur Schopenhauer (: "Hvo, som have perler, vogte sig for at kaste dem for danske akademikere.")...

og sådan kunne vi blive ved i én uendelighed, men det gider vi bare ikke...«
tepe

Fænomenet DORA

Bedagede damer og herrer, der færdedes på Jens Baggesensvej 98 i midten af 80'erne, vil huske, at en betydelig del af det store mødelokale på den tid blev indtaget af et blåt metalkrummel på størrelse med et mindre kolonihavehus. Fænomenet, kaldet Dora, var efter sigende en fotosatsmaskine, der ind imellem fungerede efter hensigten (hvilket foregik under udstødelse af underlige hvæse-, skramle- mm.-lyde) men det meste af tiden stod i coma og kun egnede sig til at stille diverse ting og sager på.

Som så mange andre af MS's investeringer var tingesten erhvervet brugt - endda

særdeles brugt. Så vidt erindres fik MS Dora som afdrag på en gæld, som GLO med vanligt talent for sligt havde oparbejdet hos MS (på den tid svarede GLO's betalingsevne mere eller mindre til kvaliteten af tryksager fra MS KU - altså aldeles ikke noget at håbe hurra for). Bæstet fik lov til at fylde op et par år eller så, hvorefter den til de flestes lettelse forsvandt til de evige teknologiske jagtmarker.

tepe

I begyndelsen 1970-75

Af Lars Svenning Andersen,
Moderate Studenter's første formand

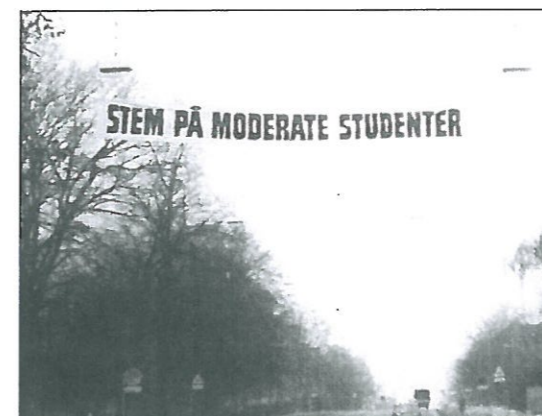
Studenterrådet var vist nok frem til 1967 regeret af folk, der var valgt på de enkelte fag. Via ændringer i vedtægterne indførte man fælleslistevalg til hovedparten af Studenterrådets pladser og flere lister blev repræsenteret i det nye Studenterråd. Det drejede sig om liste Q (studenterfronten), liste T (alle kaldet "teknokraterne"), der repræsenterede den hidtige ledelse, liste G (Konservative Studenter) og liste P (Venstre Studenter).

Som daværende medlem af Konservative Gymnasiasters landsledelse og Konservativ Ungdoms hovedbestyrelse, kom jeg i efteråret 1968 ind i såvel Konservative Studenter's bestyrelse, som Studenterrådet, valgt på liste G. Gruppens bannerfører var Lars P. Gammelgaard. Gruppen repræsenterede imidlertid også en stor gruppe af moderate studerende, der ikke mente at kunne få deres synspunkter tilstrækkeligt repræsenteret og herunder var utilfredse med sammenkædningen med Konservative Studerende. Gruppen dannede sin egen liste (liste M) betegnet som Moderat Studentersamling, der blev flot repræsenteret i 1969 både i Studenterrådet og på flere faggrupper (navnlig jura).

Liste G fik i 1969 indvalgt en gruppe på (vist nok) 6 personer i Studenterrådet, men vi var meget forskellige. Jeg var trådt ud KS' bestyrelse og medens jeg og andre politisk rykkede nærmere mod midten - og Moderat Studentersamling, var et andet medlem af gruppen blevet forsøgt ekskluderet fra Konservative Studenter for at være for høj-

reorienteret! Vi havde folk fra Frihedsalliancen, Dansk Samling, Uafhængig Ungdom etc.

Vi havde ingen faciliteter, hvorfra vi kunne drive aktiviteterne (mødestedet var kaffestue 3) og vi havde ingen midler, så det var svært at etablere en fasttømret flok.

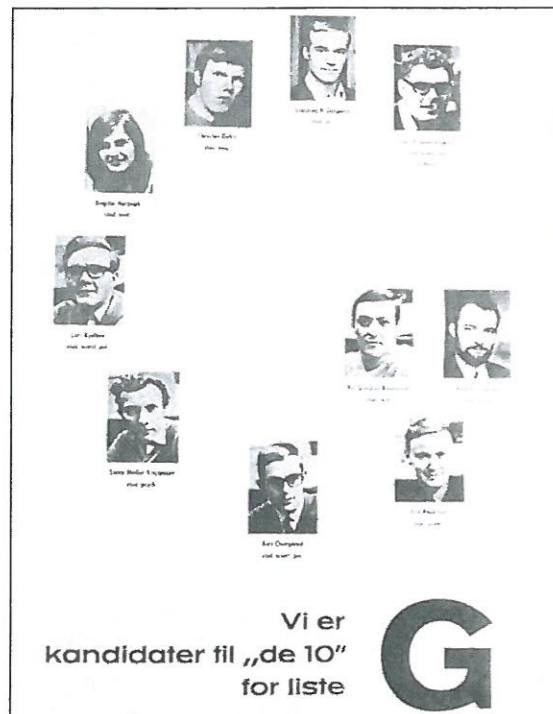
Valgkamp 1975 - transparent over Nørrebrogade

Der var ingen af de tilbageværende, der ville stå i spidsen for liste G ved valget i efteråret 1970 og da det kom studenterbladet Montanus for øre, skrev man en længere artikel, hvori man fastslog, at nu var liste G død. Det der stod i artiklen var rigtig nok, men artiklen og reaktionerne herpå var medvirkende til, at vi besluttede at "give den en skalle" og vi udsendte den senere så berømte løbeseddel "vi lever stadig". Heri erklærede vi, at vi stillede op igen alle sammen.

Engagementet hang også sammen med, at vi mente, at man burde stille op til det første studentervalg til konsistorium, som blev boykottet ikke alene af liste Q og liste T, men også af Moderat Studentersamling, og at man burde fortsætte listen uafhængig af Konservative Studenter.

På en generalforsamling den 21. september 1970 stiftede vi liste G, og jeg fik æren af at være den første formand for foreningen.

Ved de 2 første valg til konsistorium besatte vi henholdsvis 7 og 6 pladser ud af de 10 studenterpladser, resten besatte liste P. Da pladserne i København var besat af foreningen Moderate Studen-

Liste G - en af MS' rødder

ter, tog vi efter aftale med foreningen (jeg husker det er den nuværende direktør for Naturfredningsforeningen, David Rehling, der var en af lederne i København) om at tage samme betegnelse i Århus. Det skete vist i foråret 1971.

Medlemskabet af konsistorium havde den væsentlige praktiske konsekvens at vi blev berettiget til at få eget mødelokale og at få stillet faciliteter og økonomi til rådighed. Vi fik mulighed for at ud-

brede vores synspunkter, og vi var allerede - i kraft af vores deltagelse i konsistorium - meget synlige. Moderat Studentersamling, der havde holdt sig udenfor, døde langsomt hen og blev efterhånden integreret i Moderate Studenter.

Moderate Studenter's første år blev meget hektiske og indebar for flere af os (bla. mig selv) at vi blev heltidspolitikere. Jeg sad på et tidspunkt i 31 råd, nævn, bestyrelser, udvalg eller lignende.

Valget til konsistorium faldt sammen med "studenteoprøret" og medførte voldsom aggresion over for de studenterlister, der stillede op til konsistorium. Der var til første konsistoriemøder store studenterdemonstrationer, og man besatte universitetet, herunder konsistorielokalene, og vi blev truet med alksens ulykker, herunder korporlig afstraffelse. Den historie var så interessant, at vi var et af indslagene i TV-Avisen. At vi havde den tidligere TV-speaker Claus Jacobsen med i konsistoriegruppen skadede ikke.

Samtidig var vi imidlertid med til at præge udviklingen på universitetet. Vi var aktivt engageret i at skrive statutterne på universitetet, og vi havde en væsentlig indflydelse på, at man i de år omfordelte midlerne mellem de forskellige fakulteter på en mere rimelig måde. Det kom navnlig samfundsvidenskaberne og Humaniora til gode. Sideløbende hermed havde vi meget skarpe meningsudvekslinger med Studenterrådet, der naturligvis på alle måder forsøgte at forhindre vores arbejde i konsistorium, ligesom man gik på møder, hvor der blev brugt et ordvalg, der var en kombination af fremmedord hentet fra den marxistiske ideologi - som ingen i den arbejderklasse man solidariserede sig med, fattede en brik af - og almindelig tilsvining.

Blandt de mere berømte eksempler var en længere tale af den daværende Studenterrådsformand C.C. Møller, der efter en lang udredning og udgydelse om Moderate Studenter's tåbeligheder sluttede med at løfte stemmen og udtale: "Jeg vil skide jer alle sammen i halsen", hvortil jeg spagfærdigt bemærkede "ja, du er også tilpas højryvret til, at det kan lade sig gøre"!

Jeg følte i de første år, at der var væsentlige holdningsforskelle mellem mig og andre konsisto-

rie medlemmer af gruppen og motiverede min gamle klassekammerat, stud.oecon Jens Elsnab til at gå aktivt ind i arbejdet. Det lykkedes mig senere at få overbevist en gammel kammerat fra gymnasietiden, stud.scient.pol. Kurt Israelsen, om, at Moderate Studenter kunne blive en bred organisation, hvis han lagde kræfter i den - han havde ellers fundet den for højreorienteret - og i en periode herefter var det navnligt os 3 der lagde alle vores kræfter i organisationen, både politisk og administrativt, godt hjulpet i den praktiske hverdag af Leo "Kliester", en støtte for organisationen igennem 10 år - og historiestuderende.

Muligvis er der lidt historieforfalskning i ovenstående, men det er sådan som jeg husker det: En tid med fuld fart på, masser af ballade, masser af engagement, sammenhold, bajere og seriøsitet. En fantastisk tid!

Kø ved valgbordene, selv om stemmeprocenten sjældent har været over 30%

I denne periode stod vi stærkt på flere fag, vi havde flertallet på jura, var med på økonomi, statskundskab, medicin, matematik og andre steder, og vi fik opbygget en stærk organisation, hvor mange gode folk var medvirkende til, at vi fik fast grund under fødderne.

Og sporten kort...

Mere eller mindre velorganiseret blev der også dyrket en del sport på Jens Baggesensvej 98. Næsten, her tænkes ikke bare på den populære armbøjning med forpoten lukket omkring en ca. 23 cm høj grønlig glasbeholder. Nej, foreningens foretrukne sportsgrene var Bob og Partisanludo. Bobspillet havde flere fordele: for det første kunne entreen dermed udnyttes til noget fornuftigt, for det andet var der også lige akkurat plads til kontorstole til spillerne, så anstrengelserne ikke blev alt

for voldsomme, og for det tredje var det en udmærket måde at jorde jurister og lignende elementer på.

Partisanludo havde samme fordele som nr. to og tre ovenfor. For de uindviede skal det nok lige nævnes, at Partisanludo minder om alm. Ludo, blot må man også flytte baglæns, hvis man dermed kan vippe en modstander af banen. Et rent massakrespil med andre ord.

tepe

MS'inerne

Omkring 1983 dukkede et nyt fænomen op i den agtværdige forening: MS'inerne, bestående af god håndfuld quindelige medlemmer, der mødtes til theslabberads mv. Som man kan forestille sig, gik der alskens mere eller mindre ubekræftede rygter om MS'inerne aktiviteter. Foreningens altid super velunderrettede hof(f)organ Psykopatisk Bulletin kunne i april 1983 afsløre, at de ærede damer havde udarbejdet en ratingskala til »bedømmelse af nyt kød« med udgangspunkt i fraktionens ideal, et i øvrigt sagesløst mandligt FU-medlem. Skalaen rummede følgende 10 elementer:

- 1 Grad af smalle hofter, skala fra 1-10.
- 2 Overskæg. Måles i streger fra ultra fine til large.
- 3 Smil. Smeltningensgraden måles i grader Kelvin.
- 4 Bredskuldrethed. Måles i small, medium, large, extra large.
- 5 Fingernemhed. Ja, nej.
- 6 Ledertype. Underkastelse måles i tommer.
- 7 Tøjsmag. Måles i mums, gylp og hviin.
- 8 Kys. Måles på 13-skalaen.
- 9 Punch i højrehånden. Måles i pond.
- 10 IT. Måles også ved hjælp af 13-skalaen. Der gives således 13 for en usædvanlig moden og selvstændig præstation.

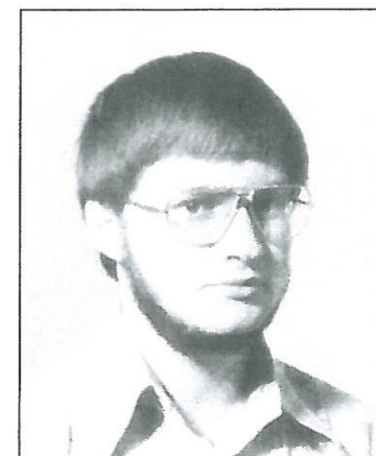
MS'inerne kendte livets sande værdier: the, strikning og sl... ..

Da det engang var kommet et par af foreningens m-medlemmer for øre, hvornår det næste MS'ine-arrangement skulle finde sted, blev en udvalgt flok af mandlige medlemmer indkaldt til herreaften med store, røde bøffer og diverse tilbehør. På chevaleresk vis blev det store lokale overladt til MS'inerne med en udførlig brugsanvisning (the i skabet, vand i vandhanen osv.). Stor var overraskelsen, da damerne dukkede op og fandt det lille kontor tæt pakket med bøf- og vinkonsumerende herrer. Enkelte var vist lidt mopsede, men de fleste tog det dog - efter at have taget tælling til 8 - med godt humør.

tepe

Dansk Studiehåndbog 1975-80

Af Kristian Grønbæk Andersen,
tidligere formand for MS og STS

Et af de mest ambitiøse projekter, der nogensinde er gennemført i Moderate Studenter 25 årige historie, er formentlig Dansk Studiehåndbog, DSH. Ideen opstod en varm sommerdag omkring 1. august 1977 ved frokostbordet i en af kaffestuerne i Studenternes hus. Vi var just færdige med at udsende årets udgave af Rusbogen. Bogen var nu på vej rundt til de mange studerende som var sluppet igennem adgangsbegrænsningen, der havde fuld virkning første gang i 1977. Vores rusbog kom imidlertid først ud, når de studerende havde valgt studium og var sluppet igennem optagelsesproceduren.

Studenterrådet udgav en studievejledning, der udkom inden sommerferien og som blev distribueret til alle gymnasier. Dvs. de kommende studenter hørte om Studenterrådet, før de hørte om MS. Det var en stor fejl. Studenterrådet bog havde en beskrivelse af alle studier. Det var desværre en beskrivelse, som rummede en klar politisk vurdering af de enkelte studier. Set med Moderate Studenter øjne, var det en meget farvet beskrivelse af studierne. En sådan beskrivelse blev særlig problematisk, nu hvor studieskift ikke længere var noget, som man blot anmeldte til registraturen. Nu skulle man gennem den koordinerede tilmelding én gang til.

Det er nok hverken første eller sidste gang, der er fostret spændende ideer over frokostbordet i Studenternes hus, men denne gang fortsatte diskussionen hjemme på Jens Baggesensvej 98, hvor MS

havde til huse dengang. Den 24 august havde jeg, der på daværende tidspunkt var formand for MS, Århus et møde med Hannah Kain, der var formand i Odense og samtidig formand for vores landsorganisation. Vi regnede og kalkulerede, og nåede frem til, at vi nok kunne fremstille en publikation på en 3-400 sider for noget der lignede 150.000 kr. Et stort tal, som jeg var betænkelig ved. Hannah Kain var tændt på ideen, og havde i løbet af kort tid fået kontakt til en masse mennesker. Bl.a. foreslog hun, at det blev en opgave for Undervisningsministeriet at udarbejde en sådan publikation. Hun havde møde med lederen af den koordinerede tilmelding på Københavns Universitet, hvor hun præsenterede ideen, men man afviste, idet man mente at det ville koste et par år, for et par fuldtidsansatte at foretage en sådan beskrivelse, og at det ville koste flere mio. kr. Det var ikke hjælp at hente hos det offentlige. Omvendt troede vi ikke på, at det ville kræve så mange ressourcer, som antydte.

I weekenden 10.-11. september havde vi et kursus i STS-regi i Hvalsø på Sjælland. Her besluttede vi at gå i gang med projekt Dansk Studiehåndbog. Alle organisationer i STS blev inddraget i arbejdet. Vi forventede at redaktionsarbejdet kunne være slut primo januar, hvorefter bogen kunne trykkes og være ude på gymnasierne i løbet af marts måned.

Det viste sig hurtigt, at det var et stort arbejde, som man ikke bare kunne klare i fritiden, samtidig

med at man klarede studiet og hvad man ellers havde af aktiviteter. Der var mindst 25-30 personer involveret i tegning af annoncer, skrivning af artikler, opsætning, korrekturlæsning ect. Den "hårde kerne" bestod af 4-5 personer, som stort set ikke lavede andet end Dansk Studiehåndbog i et halvt års tid.

Det var ikke altid lige let. Som det fremgår af indledningen, var Dansk Studiehåndbog bl.a. kommet til verden som reaktion på den meget politiserende linie, der var i Studenterrådets publikationer. På mange studier, først og fremmest humanistiske,

Valgfest på Jens Baggesensvej 1977

var der sket et "systemskifte", dvs. studiet var overtaget af retroende marxister. Det betød, at når vi skrev til studievejlederen på et af de "retroende" fag, fik vi ikke noget svar. Telefoniske forespørgsler blev afvist med den begrundelse, at Studenterrådets publikationer var dækkende. Jeg løste denne fastlåste situation, ved at finde min gamle skrivemaskine frem (artiklerne til Dansk Studiehåndbog skrev jeg på kontorets nyeste IBM kuglehovedskrivemaskine, som jeg havde taget med hjem; det var det ypperste indenfor skrivekunsten på det tidspunkt), hvorefter jeg skrev et brev i min brors navn, hvori jeg foregav at være interesseret i at påbegynde dette eller hint studium. Kunststykket lykkedes hver gang. Min bror fik tilsendt ganske omfattende materiale om studierne, som jeg så kunne bruge til at skrive en artikel om det pågældende studium.

Jeg havde en pudsigt oplevelse med Roskilde Universitetscenter, RUC. Det havde ikke været i-

gennem noget systemskifte, ganske enkelt fordi RUC var startet i 1972, dvs. efter "systemskiftet". Stort set samtlige RUC-studier var gennemsyret af en eller anden variant af marxismen. Det var den gang, der næsten hvert år var en politisk mobilisering af universiteterne i én eller anden anledning. I foråret 1977 blev mobiliseringen særlig langvarig, med besættelse af store dele af universiteterne i næsten fire uger i april/maj. Anledningen var, at undervisningsminister Ritt Bjerregaard ikke ville godkende optagelse på et af de samfundsvidenskabelige studier, før der forelå en ny bekendtgørelse om det pågældende studium. Med forårets mobilisering i baghovedet, havde jeg ingen forventninger om samarbejdsvillighed fra RUC. Det gik forvsendt godt. Så vidt jeg husker fik jeg tilsendt materiale fra de studier, som jeg bad om. Den mest pudsige oplevelse fik jeg en formiddag, hvor jeg blev ringet op af en svensk født professor ved RUC, som var formand for et studienævn. Han havde læst mit udkast til artikel om det pågældende studium. Han havde et par detailkommentarer hertil, hvorefter han sluttede med at sige, at det var et meget bra initiativ. Dels fordi det var svensk og dels fordi udsagnet var meget uventet, var jeg uheldig nok til at sige hvad behar?

I januar 1978 måtte vi konstatere, at vi langt fra var færdig med at skrive artiklerne, ligesom det ville komme til at fylde noget mere end de forudsatte ca. 400 sider. Da vi både fandt det væsentligt at indholdet havde en vis tyngde og at opsætningen var præget af en betydelig systematik, kunne vi ikke bare reducere teksten, men forsinkelsen og udvidelsen rimede dårligt med at det gik trægt med at tegne annoncer. Til gengæld gik det godt med at søge fondsmidler. Ingen tvivl om at vi fik en del penge på, at vi var nogle søde unge mennesker, der ikke var konverteret til en eller anden marxistisk halvcirkel.

I slutningen af marts fik vi et ultimatum fra trykkeriet, enten var der trykstart 5. april kl. 9,00, eller også tog de en anden ordre ind, hvorefter vort projekt ville blive yderligere nogle måneder forsinket. Så forsinket at bogen først ville udkomme efter at de studerende havde søgt om optagelse.

Det lagde en presser på os. Artiklerne var stort set færdigskrevet, men der manglede en del opsætning og korrekturrettelser.

Tirsdag 4. april, altså dagen før trykstart, kom jeg over på MS's kontor midt på eftermiddagen. Her blev jeg ringet op af Hannah Kain fra Odense, der spurgte om jeg kunne tage til Randers til det sætteri, der havde foretaget fotosætningen og foretage en række korrekturrettelser. Det var før telefaxernes tid. Vi aftalte derfor, at Hannah skulle lægge en plasticpose med rettelserne i venstre bagagenet i vogn 31-32 i Lyntoget. Lidt over kl. 19 steg jeg på lyntoget i Århus og fandt posen. I Randers fandt jeg hurtigt Gaardsø Fotosats, hvor ejeren selv var igang med en hasteopgave.

Ved midnatstid var jeg færdig, men da var det sidste tog kørt, så jeg måtte tage en taxa til Århus. I mellemtiden havde jeg organiseret et par hjælpere, som var klar til at montere de korrekturrettelser, som jeg havde fået fremstillet. Det var en besværlig proces. Først skulle arket med de fotosatte rettelser have en gang voks på bagsiden. Derefter skar man hver enkelt linie eller afsnit ud, hvorefter det kunne sættes fast på det oprindelige materiale. Kl. ca. 7,30 den følgende morgen var vi færdige med at montere de rettelser, jeg havde sat aftenen i forvejen.

Fra MS' 10 års jubilæum

Derefter tog jeg toget til Viborg med det samlede manuskript, der nu var på 896 sider. Ca. kl. 9,15 kom jeg til Specialtrykkeriet i Viborg. De sad tydeligvis og ventede på mig, mens de overvejede om de skulle sige ja til den anden opgave. Krisestem-

ningen forsvandt hurtigt over en kop kaffe, mens vi gennemgik manuskriptet. Senere blev jeg vist rundt i trykkeriet. Her så jeg bl.a. den maskine, som i de følgende 6 uger var beskæftiget med at tykke sig gennem de ca. 30 tons papir, der gik til at trykke Dansk Studiehåndbog i 30.000 eksemplarer, der blev uddelt gratis til alle der tog studenter- eller HF-eksamen i sommeren 1978.

Den største dag i projekt "Dansk Studiehåndbog", var unægtelig 18. maj 1978, hvor Hannah og jeg, der i mellemtiden var blevet formand for STS, kunne præsentere det færdige resultat på et pressemøde. Den skrivende presse var tilstede, og vi fik en pæn omtale i aviserne. De elektroniske glimrede ved deres fravær. Vi opsøgte dem, men dog uden at vi kom i TV-avisen. Det var vi lidt skuffede over.

På pressemødet måtte vi også erkende, at vi kun havde ca. 375.000 kr. mens projektet incl. moms løb op i en lille halv mio. kr. Vi manglede ca. 100.000 kr. i at projektet hang økonomisk sammen. I de følgende uger blev der skrevet mange "tiggerbreve". Det lykkedes at skrabe en del penge sammen. Vi fik momsindtægter på annoncer og salg af bogen, men det udgjorde kun en beskedent del af den moms vi skulle betale for trykningen. Som bekendt kan man ikke få godtgjort moms, hvis man driver en underskudsforretning.

Vi indsendte, helt i overensstemmelse med reglerne, en momsangivelse for 2. kvartal, hvor annoncerne var faktureret, og hvor vi havde modtaget fakturaen for trykning af bogen. Toldvæsenet meddelte, at de gerne ville have et møde med os. Jeg aftalte med vores kasserer, at vi skulle mødes med toldvæsenet i København en dag i august 1978. Jeg havde forberedt mødet med bl.a. kaffe, øl/vand, men den gode toldembedsmand var helt uimodtagelig for den form for "bestikkelse". Han interesserede sig alene for, om der forelå originale bilag for de poster, der lå til grund for vor anmodning om tilbagebetaling af moms. Efter ca. et kvarters gennemgang sluttede han med at sige, at vi om ca. 10 dage ville modtage en check udstedt af Nationalbanken på ca. 53.000 kr. Da toldvæsenet et års tid senere kom på rutinebesøg, mente de des-

værre, at momsrefusionen for Dansk Studiehåndbog var givet på et forkert grundlag. Det lykkedes imidlertid at få skatteministeren til at eftergive beløbet. Det vigtigste argument herfor var formentlig vore blå øjne og det gode projekt.

Nu 18 år efter projektstart har jeg svært ved at huske præcist hvem der var med i hvad, hvorfor jeg har undladt at nævne navne, bortset fra Hannah Kain, uden hvis engagement og drive, dette projekt ikke var lykkedes. Som anført var mange flere med i projektet. Nogle med en indsats, der skal måles i tusindvis af timer, andre med færre timer, men alligevel aldeles afgørende for at alle elementer i et sådant projekt kan lykkes.

Det er dermed også givet, at projektet lagde beslag på nogle af de bedste kræfter i alle vore organisationer. Projektet havde givet en del presseomtale og skabt stor begejstring internt i organisationen. Omvendt måtte det også erkendes, at vi ikke fik markant flere nye medlemmer end i de foregående år, ligesom der ikke var nogen stemmefremgang ved det efterfølgende valg. I Århus tabte vi endda et konsistoriemandat. Medlemmer og stemmetal må jo siges at være yderst centrale succeskriterier for en studenterpolitisk organisation. Havde projektet givet et stort overskud, og eller lønnet fri-

tidsbeskæftigelse til vore medlemmer, kunne det måske have været en begrundelse, men, som anført, kneb det meget med at få økonomien til at hænge sammen. Nogle af fondsmidlerne ville vi nok kunne få til næste års udgivelse, mens andre ikke kunne forventes at ville give tilskud til udgivelser hvert år.

Det var derfor en tung, men egentlig ganske bunden beslutning, som STS forretningsudvalg traf i efteråret 1978, da man besluttede at Dansk Studiehåndbog var en engangsforeteelse. I stedet valgte vi at udarbejde Studiesocial Vejleder. Den var "kun" på 96 sider. Dermed var skrivearbejdet reduceret til noget overkommeligt, ligesom vi relativt let kunne få økonomien til at hænge sammen. Den gav formentlig ligeså megen goodwill hos de kommende studerende som Dansk Studiehåndbog. Set ud fra rationelle synspunkter, var det vanvittigt at gå i gang med et projekt som Dansk Studiehåndbog, men det er ofte de vanvittige projekter, som giver livet kulør, og som undertiden fører til storlåede resultater. Historikerne må afgøre om man vil lægge vægt på det vanvittige eller det storlåede. Uanset hvilken konklusion historikerne kommer til, vil projektet altid stå for en uhyre spændende udfordring for os der deltog.

Sov, lille Søren...

På et ruskursus for mange år siden var det som stort set sædvanlig lykkedes såvel russer som tutorer at komme på benene engang i løbet af søndag formiddag efter en sikkert ligeledes som sædvanlig folkelig, fornøjelig og fugtig fest lørdag aften. Men pludselig gik det op for en matematikkyndig sjæl: Der mangler da én... Hvor er Søren?

Efter en omfattende eftersøgning blev den forsvundne fundet: trygt og meget tungt slumrende

under en bunke madrasser henne i et hjørne - med hovedet halvt inde i en af højttalerne. Og på det tidspunkt havde stereoanlægget kørt for næsten fuld udblæsning et godt stykke tid. Hvilket sovehjerte! (og -hoved!)

tepe

MS-tryk og Psykopatisk bulletin

Af Nis Heesgaard Hoff,
tidligere "undertrykker" m.m.

MS-tryk

I mange år havde MS eget trykkeri MS-Tryk. og MS-tryk var en vigtig del af foreningens økonomiske rygrad, ikke mindst efter at vi mistede det 2. konsistoriemandat i 1978. Havde vi ikke kunnet tjene penge på Rusbogen og trykning i det hele taget, havde det set sort ud.

Da jeg blev medlem af Moderate Studenter i 1977 bestod MS-tryk af en gammel Rotaprint offset trykmaskine, en skæremaskine, en rystemaskine, et reprojektor, et fremkaldeapparat, en foldemaskine og en hæftemaskine.

De forskellige apparater havde alle sine særheder, som man måtte lære at kende, omend ikke nødvendigvis at holde af.

Trykmaskinen var et stort skrummel, som sammen med skæremaskinen dominerede et ca. 15 kvm. stort lokale i kontoret på Jens Baggesens Vej. Trykmaskinen var meget avanceret, men havde samtidig nogle underlige særheder. Der var en gribearm, som trak papiret ind i maskinen. Den havde oprindeligt været holdt sammen af en skrue og en møtrik, men Kr. Grønbæk, som altid var opmærksom på mulighederne for genbrug, havde fundet ud af, at man i stedet kunne bruge kontorclips, som blev viklet rundt om armen. Sådanne kontorclips kunne holde til 30-40.000 tryk. Desværre havde den den uvane at gå i stykker, når Kristian var bortrejst. Det gav visse uventede forsinkelser i produktionen.

Skæremaskinen var et stort støbejerns monster, der let vejede sine 500 kg. Det var en meget gammel model, som arbejdstilsynet ville være gået i coma over, hvis de havde set den. Når der var travlt, var der gode chancer for at få klippet nogle fingre af. Nogle har gjort seriøse forsøg på det i tidens løb, og det har altid været svært at forklare lægerne på skadesstuen, hvad der egentlig skete.

Reprojektorer var heller ikke af de små. Den var placeret i køkkenet, og fyldte som en 400 liters fryser godt og vel. Køkkenet var i øvrigt indrettet som mørkekammer, hvor der blev puslet med kemikalier, som ville få vore dages miljømyndigheder til at få adskillige cirkulærer galt i halsen.

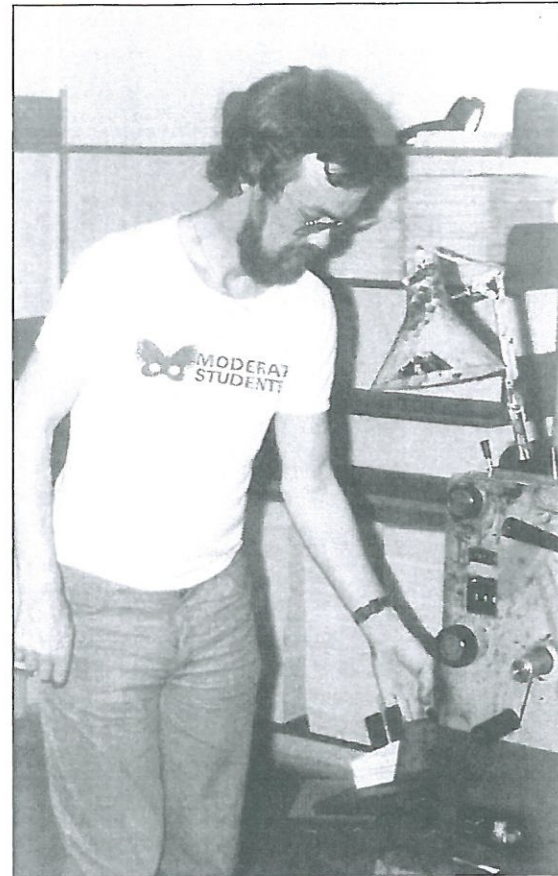
Reprojektorer var udstyret med meget kraftige pærer, som slugte 2000 W. Tilstrækkeligt til at man kunne varme leverpostej i det. Det gjorde vi så.

I mange år var det temmelig misvisende at snakke om et køkken, da der kun var en kogeplade og en kaffemaskine, som kunne siges at have noget med mad at gøre. Det forhindrede os dog ikke at lave mad. Man kan rent faktisk godt lave suppe på en kaffemaskine. Det er ingen ulempe, at den er godt afkalket.

Foldemaskinen var efterhånden blevet meget slidt, så den kunne uden varsel give sig til at skrotte alt det papir, man proppede i den. Særligt når der var travlt, var den i sit es.

Endelig var der hæftemaskinen, som havde en udpræget modvilje mod at nøjes med en hæfteklamme ad gangen.

Jo, alt ialt var det et trykkeri, hvor man måtte være forberedt på lidt af hvert.

Den lille kartoffeloffsetmaskine klarede 3 rusbøger på én sommer - dansk rekord

Trykkeriet blev brugt til mange ting. I første række var der naturligvis Moderate Studenters publikationer. Der var bladet Pegasus, som senere blev til Studenter Information. Der var intern Pegasus, som senere blev til Memo, og i mange år blev der udgivet et særligt SP blad for statskundskab.

Ved valgene kom der løbesedler i massevis, og i sommerferien var der Rusbogen. Rusbogen var flagskibet, som efterhånden blev den absolut bedste publikation i sin genre - ikke blot på Aarhus Universitet. I slutningen af 70-erne udgav Studen-

terrådet en konkurrerende publikation, men den blev efterhånden mindre og mindre i takt med at vores blev større og større.

I trykkemæssig sammenhæng var Rusbogen også speciel. Indtil 1979 blev den samlet i hånden. Det foregik ved at de færdigtrykte ark blev placeret i bunker på mødebordene. Herefter travede man - så mange man nu var - rundt om bordet og samlede et eksemplar ad gangen. Ja, rent faktisk var det kun en del af et eksemplar, for i reglen blev bogen samlet af 3-4 gange, alt efter hvor mange sider, der kunne være på bordene ad gangen. Det var hårdt ved ryggen, og ved fingrene. Papir kan være meget skarpt, og det kunne ikke undgås, at man indimellem skar sig, når man slog papiret sammen til bunker. Efter nogle dage skar man sig kun, når papiret skar sig igennem al den plaster, som efterhånden var bundet om alle fingre. Jeg vil ikke anbefale metoden til efterfølgelse.

I de første år havde vi skoleelever til at hjælpe med at samle mange af vore publikationer, men det blev efterhånden sparet væk.

I 1979 blev det besluttet at købe en ny trykkesmaskine. Den gamle maskine havde efterhånden en masse skavanker, og der var ingen i foreningen, som havde meget forstand på teknik. Den nye var langt mindre kompliceret, og fyldte kun som 2 ølkasser oven på hinanden.

Den gamle maskine forærede vi til Moderate Studenter i Ålborg. Det var en lille nystartet forening, som især bestod af ingeniørstuderende, og for dem var det lige sagen at renovere maskinen.

Det gjorde de fantastisk godt, og deres trykkeri blev efterhånden så stor en succes, at MS-AUC blev til en forretning mere end en studenterpolitisk organisation.

Den nye trykkesmaskine var en nødvendighed, men den viste sig at have en række uheldige egenskaber, som vi gerne havde været foruden. Det var en japansk maskine, som var så kompakt bygget, at den var næsten umulig at rengøre. Der var også færre valser, så den havde svært ved at trykke store flader jævnt. En af de snedige ting ved den var at den kunne bruge trykkeplader, som var meget billigere end de aluminiumsplader vi tidligere brugte.

De havde imidlertid den fejl, at de ikke holdt til ret mange tryk.

Resultatet viste sig med al mulig tydelighed i Rusbogen 1979. Trykket blev langt fra tilfredsstillende. I 1980 blev bogen trykt på den nu genopbyggede maskine i Ålborg. Det var med til at svejse den i forvejen gode alliance mellem MS i Århus og Ålborg sammen. Det gav os også en lang række gode ideer om, hvordan vi kunne forbedre vort trykkeri.

I 1981 blev trykkeriet flyttet til en kælder på ca. 100 kvm, som vi havde lejet i blokkene på Jens Baggesensvej. Det gav utrolig meget plads - både i lejligheden og i trykkeriet. Det betød bl.a., at køkkenet igen kom til at fungere som køkken - med komfur osv. Det gav mulighed for en række sociale aktiviteter på kontoret, som tidligere havde været umulige at gennemføre.

Da trykkesmaskinerne blev flyttet væk, blev der også et kontor tomt, og det blev herefter brugt til reproarbejde i forbindelse med trykningen.

Den lille trykkesmaskine blev bygget om, så den bedre kunne klare store trykflader, og da vi samtidig gik tilbage til at bruge aluminiumsplader, opnåede vi et ganske hæderligt tryk.

Den lille trykkesmaskine kunne kun rumme ca. 500 ark papir i indbakken. I princippet skulle man således stoppe maskinen for hver 500 tryk, sænke papirbakken, lægge nyt papir i, løfte papirbakken til rette position, og starte igen. Efterhånden opnåede vi en sådan rutine i at udføre disse bevægelser, at de kunne klares på den tid det tog at lave 2 tryk - dvs. ca. 1 sekund.

De nye lokaler til trykkeriet gav plads til en række nye maskiner. Først kom en arksamler. Den kunne klare 15 sider ad gangen, så det var ikke længere nødvendigt at gå rundt om mødebordene, når noget skulle samles.

Samtidig begyndte vi at lime rusbøgerne i ryggen og klæbe rygtape på. Det gav et langt flottere resultat end tidligere, hvor rusbogen blot var blevet hæftet med hæfteklammer. Der var i øvrigt efterhånden kommet så mange sider i rusbogen, at vor hæftemaskine slet ikke kunne klare at banke clips igennem.

Det gav os alt ialt mulighed for at trykke langt mere end tidligere. Et år lavede vi således for egen regning og risiko en rusbog for MS på Odense Universitet, og vi har også i tidens løb hjulpet både MS på Danmarks Tekniske Universitet og på Handelshøjskolen i København med at lave rusbøger. Da vi samtidig lavede en del trykning for GLO, som havde brug for introduktionsmateriale til gymnasierne, kom vi i nogle sommerferier op på over 1 mill. tryk. På årsbasis trykkede vi mere end den professionelle trykker på Økonomi.

Den megen trykning i sommerferien, og den kommercielle trykning vi i øvrigt lavede, finansierede alle Moderate Studenters andre publikationer, og gav endvidere mulighed for en løbende udskiftning og forbedring af trykkeriets materiel. Vi fik nyt fremkaldeapparat, nyt reprokamera, ny kombineret folde- og hæftemaskine, og med støtte fra en række fonde fik vi i 1983 en ny brugt Rotaprint trykkesmaskine. Den var principielt af samme type som den vi havde foræret MS-AUC, men havde ikke de samme skavanker som den havde haft. Den var en ren fornøjelse at trykke med. Den var hurtigere end den lille maskine, og trykket var meget flottere.

Bodil Eriksen og Nis Hoff skærer rusbøger til MS-HHK

Problemet med trykkeriet var altid, at det slugte en masse tid, og at der var forholdsvis få medlemmer, som kunne betjene materiellet. Uden at kende de nærmere omstændigheder, vil jeg gætte på, at det har været en del af grunden til, at det senere blev afviklet.

Arbejdet med trykkeriet gav imidlertid en masse uventede og sjove oplevelser. I flere år resulterede trykningen for GLO i, at vi stiftede bekendtskab med mange af de unge håbefulde podere i denne forening - jeg husker f.eks. endnu en meget ung gymnasieelev ved navn Lars Nielsen, som på den hårde måde fik lært, hvad det vil sige at skrive et forståeligt dansk, da hans tekster kom i korrektur ved MS-tryks trykkere.

Rusbogen optog som tidligere nævnt meget af sommerferien. Et år deltog Lise Tofthøj i løjerne medbringende sin nyfødte datter. Datterens indsats bestod i første række af nogle høje og vedvarende hyl. De standsede først, da vi startede trykkemaschinen. Den kunne larme endnu højere.

En overgang var vi primært 2, som stod for trykningen. Den anden var medlem af FU og af et ret iltet temperament. Han fik tildelt titlen *Overtrykker*. Herefter var det ret naturligt, at jeg kaldte mig *Undertrykker*. Det er nok den titel, jeg har været mest glad for.

Kort tid efter at jeg havde fulgt skatteret på Økonomi, blev alle bilag i MS-tryk indkaldt til kontrol af skattevæsenet, og vi blev da også kaldt til torskegilde. Jeg blev slæbt med som "skatteekspert". Kassereren havde fejlagtigt angivet en overførsel mellem MS-tryk og MS som en gave, og det havde fået skattevæsenet til at vågne op. Gaver er skattepligtige, sagde de. Da jeg svarede: Statsskattelovens §4 litra c. gibbede det noget i skattefolkene, og da vi herefter forklarede sammenhængen, gad de absolut ikke at snakke mere med os.

Det er rart, når man kan føle et konkret udbytte af undervisningen.

MS-tryk blev i mange år båret af en gruppe, for hvem de studenterpolitiske temaer nok var af betydning, men for hvem det var af afgørende betydning at undgå en studenterpolitisk ensretning byggende på en virkelighedsfjern undertrykkende marxistisk tankegang. Det gælder fortsat for Moderate Studenter, at foreningens succes i den sidste ende afhænger af, i hvilket omfang det lykkes at rekruttere de studerende, som kan og vil få det organisatoriske bag studenterpolitikken til at fungere.

Psykopatisk bulletin

En af grundpillerne i Moderate Studenter udgøres af Psykopatisk Bulletin. Dette fantastiske organ så dagens lys i marts 1983. Bladet kom på et tidspunkt, hvor der var kommet mange nye ind i foreningens ledelse, og det var langt fra alle, som fungerede på en måde, som huede os gamle reaktionære stoddere (ok, nu praler jeg. Der skulle nok have stået: lidt ældre og mere erfarne studenterpolitikere). Vi kunne selvfølgelig godt prøve at tvinge en anden adfærd frem, men det var ikke ganske risikofrit, da det kunne resultere i, at de nye smed håndklædet, og egentlig ville vi hellere påvirke end tvinge.

Bladet kom hurtigt til at fungere lidt i stil med narren ved det middelalderlige kongehof. Her stod alt det, som udtrykt under andre former kunne udløse en voldsom ballade, og derudover var der selvfølgelig en masse fis og ballade, så det stod folk ret frit, om de ville opfatte det skrevne som fis eller som alvor.

PB's "godfather" i sving ved typevrideren

En af de store triumfer for denne indirekte kritik kom ved STS årsmøde i 1984. Der skulle skiftes formand, og MS-KU havde opstillet en kandidat, som var foreningsveteran og særdeles kompetent, men Københavner. (Vedkommende kom siden i Folketinget, og sidder der endnu).

Det var på det tidspunkt, da der døde en Sovjetisk partileder hvert år, og alle ventede på at der omsider skulle komme en fornyelse i Sovjet.

Forsiden af PB blev prydet af et billede af Andropov, hvor navnet på den afgående formand var

hæftet på, sammen med nogle velvalgte mindeord. På bagsiden var et billede af Tjernenko, navnet på kandidaten og nogle sætninger, som bl.a. stempede vedkommende som gammel partifunktionær og protege af den tidligere formand.

Det kom ikke som nogen overraskelse, at det i stedet blev en ukendt person fra Ålborg, som blev valgt.

Billeder har ofte været brugt til at markere forskelle mellem det som siges, og det som er. En af mine favoritter er to billeder af Morten Espelund. På det første billede ser man ham sidde med ryggen til travlt optaget af at skrive på maskine. Det næste billede viser det samme, bortset fra at han har fat om en øl, som han er ved at drikke. Billedteksten lyder: Moderate Studenter er en tværpolitisk organisation, der glub, glub arbejder på et seriøst grundlag.

Allerede i det 3. nummer blev lægebrevkassen introduceret. Den havde vi meget sjov af. Recepten på en god historie til lægebrevkassen er enkel. Man lader brevsriveren fortælle om nogle meget underlige og tilsyneladende ganske usammenhængende symptomer. Herefter kommer et svar, som giver en fuldstændig og logisk forklaring.

Nogle eksempler:

Kære Brevkasse
Hvad kan der dog være i vejen. Det sker når jeg kører Taxa, at der pludselig kommer et eller andet rødt stads på min forrude. Det dækker det hele, og er næsten ikke til at få væk med vinduesviskeren. Hvad skal jeg gøre?

Arne

Kære Arne
Lad være med at køre gennem fodgængerovergange, når der er en børnehave på vej over.

Kære Brevkasse

Kan I give mig et godt råd. Jeg føler mig meget deprimeret for tiden. Tingene går mig imod, og jeg kan ikke få pengene til at slå til. Ovenikøbet har jeg fået en sort misfarvning på næsen. Hvad skal jeg gøre?

H.P.

Kære H.P.

Hold op med at spille sorteper om penge.

Kære Brevkasse

Jeg har et problem. I den sidste tid har jeg skrevet en del på maskine. Det har givet mig frygtelige smerter i venstre hånd, og der er kommet nogle sorte pletter mellem pege- og langfinger. Hvad skal jeg gøre?

Esbén

Kære Esben

Husk at skodde cigaretten mens tid er. Godt nok skriver du brandtaler, men alligevel.

Kære Brevkasse

Jeg har et forfærdeligt problem. Jeg har fået de mest forfærdelige sår overalt på kroppen. Min hud minder mest af alt om brændt plastik. Hvad skal jeg gøre?

Dorte

Kære Dorte

Du kan ligeså godt erkende det først som sidst. Det er måske nok billigere at bruge en brødrister end et solarium, men der er visse bivirkninger.

PB's redaktion bestod fra starten af Peter Thorsen, Jørn Koch og jeg. Peter stod for de mange skønne tegninger og de mere intellektuelle artikler. Jørn leverede ikke så mange artikler, men var en god inspirationskilde og havde en vidunderlig evne til at give en historie en absolut uventet drejning. Her er et lille eksempel. "Det forlyder, at Lise og Kristian påtænker at opdøbe deres førstefødte efter partiformanden. Der forudses dog problemer med godkendelsen af navnet Karklud Tofthøj Andersen". (Det var dengang det hed: En mand er en mand, og Niels Helveg er en karklud).

Der er løbet mange grove bemærkninger igennem PB siden da, men mottoet er stadig:

GIVER DEN KNIVEN OG DREJER RUNDT.

enhver lighed med afdøde personer er tilfældig.

PSYKOPATISK BULLETIN

Formandsliste:

Lars Svenning Andersen
Kurt Israelsen
Jens Elsnab
Søren Agerskov
Lene Støtt
Kristian Grønbæk Andersen
Jakob Nielsen
Palle Munch
Lise Tofthøj
Carsten Munk-Hansen
Peter Østerby-Jørgensen
Carl-Henrik Hall
Esben Andersen

Niels Lunde Petersen
Lars Høgh Hansen
Torben Niese-Pedersen
Anders Heide Mortensen
Jan Iversen Kristensen
Mads Arv Lunau Madsen
Christian Wernberg-Møller
Steen Fredborg
Cristina Gulisano
Mads Arv Lunau Madsen
Lasse Thernøe
Thomas José Brandt Hansen

EN PARADOKSAL TID 1980-85

Af Esben Andersen,
tidligere formand for MS og STS

For mig var de år, jeg har fået til opgave at skrive lidt om, pragtfulde. Det første, der vælder op, er erindringerne om herlige mennesker, rusture og Københavnsrejser, bobspil og støjende mandagsaftener, hektiske pressemeddelelser, nattearbejde og hele somre, der gik med rusbogsproduktion - dels på "kontoret", som var en 3-værelseslejlighed på Jens Baggesensvej 98, dels i trykkeriet, der lå i kælderen til nr. 116.

MS var, for mange af os, ikke alene en sideaktivitet, men et liv: ja, i perioder måske den væsentligste grund til, at man var på universitetet. Ven-skaber, parforhold, you name it, og såvel miljøet med folk fra så mange forskellige fag som den brede vifte af opgaver og oplevelser så lærerigt, at det har jeg sandelig også kunnet bruge i mit senere arbejde som præst. Sådan tror jeg faktisk, mange har det. Havde MS betydning? Ja, om ikke andet, så i hvert fald på den måde!

Men nu er det jo først og fremmest om MS' udvikling i de år, jeg skal skrive. Og set fra den vinkel er det så, at det *paradoksale* dukker op i bakspejlet...

Rent organisatorisk var den første halvdel af 80'erne en kraftig ekspansionsperiode. Under formænd som Carsten Munk-Hansen og Carl-Henrik Hall, bare for at nævne to, skaffedes særskilte lokaler og nye og bedre maskiner til trykkeriet, rus-kurser og medlemstal steg betragteligt og ligeså aktivitetsniveauet på alle planer. Og af de mange,

der bidrog hertil må én efter min mening nævnes specielt: Nis Heesgaard Hoff, der aldrig blev formand, men i 7 år var en gigantisk hovedkraft, inspirator og humørspreder i hele foretagendet. Det var ham, der introducerede begrebet "pirat-ludo" - og også ham, der insisterede på, at den her sag måtte vi da gøre noget ved *omgående*, og selv med smittende humør gik foran og stod indsmurt i sværte ved trykkemaskinen kl. 3 om natten.

Politisk drejede arbejdet sig stort set om de samme hovedemner som både før og senere: Uddannelsesplanlægning og -indhold, styrelseslov, SU, pædagogik, adgangsbetingelser, frafald. Og resultaterne er utroligt svære at gøre op - dels fordi nogle af de største sikkert til enhver tid består i "at luge ukrudt", dvs. at hindre gennemførelsen af dårlige og forringende forslag, dels fordi det er meget svært i overordnede sager at pege på, hvem der egentlig har "æren" for et forslags gennemførelse.

Den generelle udvikling i MS kan jeg bedre beskrive. Som eksempel herpå vil jeg nævne bladet "Studenterinformation". 70'ernes MS-blad "Pegasus" var en lille pamflet i (bevidst!) kartoffeltryk-kvalitet stort set uden illustrationer, der udkom uregelmæssig "når der var noget" og bestod af korte, men meget politiske, og oftest også meget polemiske, artikler. Det var, på alle måder, et rigtigt 70'er-blad.

I 80'erne blev det erstattet af "Studenterinformation". Et nyt navn var påkrævet, for det *var* et

nyt blad med et ganske andet koncept. Emneområdet var stadig begrænset til studenterpolitik, men nu med langt mere "avispræg": Større format, flere sider, mange fotos, regelmæssig udgivelse og sidst, men ikke mindst, artikler af langt mere informerende tilsnit. Et blad, der ikke længere var direkte talerør for Moderate Studenter officielle politik - nu kom den mest frem i form af interviews og valgtillæg, og naturligvis også i selve stofvalget. Bladet havde i Lisbeth Vestergaard Povlsen en meget dygtig første-redaktør og oplevede fx at se et større uddrag af en dybdeborende artikel citeret i et ellers højtrødt beboerblad for Ø-gadekvarteret. Det lyder sikkert som en detalje i dag, men var faktisk lidt af en begivenhed for os dengang.

Det blev også til en del seriøst arbejde: HB-seminar på Jens Baggesensvej

Vi var nemlig så vant til, at Studenterrådet og alt, der havde med venstrefløj at gøre, konsekvent søgte at ignorere og fornægte Moderate Studenter eksistens. Men såvel MS' nye måde at lave blad på som det nævnte eksempel markerede, at en opblødningsgang var i gang. Dels var MS med 10 år på bagen blevet ganske veletableret, dels var klassekampen og barrikadernes politik altså ved at ebbe ud på universitetet.

Det gjaldt også os selv: I 70'erne fornemmer jeg, MS' vigtigste eksistensberettigelse faktisk var Studenterrådet - at være opposition eller mere bramfrit "banke de røde", som jeg selv har hørt det formuleret ved mere festlige lejligheder. Men netop omkring 1980 skiftede tyngdepunktet, så det nu handlede om at være studenterorganisation i egen

ret, og denne ændring var Studenterinformation blot ét af flere udtryk for. Et andet var fx MS' boligformidling, der først i 80'erne hjalp ganske mange både med at få værelser og finde sammen i bofællesskaber. MS var blevet meget mere end opstillingspolitik.

I samme periode lykkedes det tillige MS' landsorganisation, der dengang hed STS (Sammenlutningen af Tværpolitiske Studenterorganisationer) at få plads i ministerielle organer som Rådet for Uddannelsesstøtten og landsudvalgene for Humaniora (FLUHU) og samfundsvidenskaberne (FLUSA) - en periode vist også Naturvidenskaberne (FLUNA).

Kontoret på Jens Baggesensvej boblede af aktivitet, seriøs såvel som hyggebetonet, MS sprøjtede information ud via rusbøger, Studenterinformation og ruskurser, medlemstallet og endnu vigtigere antallet af aktive steg betragteligt. Og ligesom den borgerlige regering i 1982 betød et skifte i politisk klima, mærkede man også tydeligt, at de nye studerende på universitetet var anderledes moderate end 70'ernes.

Men her kommer så paradokset: For hvor vi et af årene kunne stille med ikke mindre en 173 kandidater til konsistorium - blev fortsat kun én moderat valgt blandt de dengang 8 studerende i konsistorium. Ja, vi gik endda støt og roligt tilbage ved valgene og nåede ned på 17 % af stemmerne!

Og det til trods for, at vi næsten havde monopol på at informere de studerende om studenterpolitik, -økonomi og -forhold. Det gjorde Studenterrådet nemlig stort set ikke. Den typiske valgkamp blev derfor, at MS stod og råbte og råbte; fremlagde politikker om SU, adgangsbegrænsning, studiestruktur, pædagogik-krav til universitetslærere osv. osv. - uden nogensinde at få svar. Studenterrådet nøjedes med fx at opsætte store plakater for deres spidskandidater med navn, derunder et kæmpefoto af vedkommende som baby tilføjet underteksten "... og nu vil han spise kirsebær med de store." Og det vandt faktisk på!

Moderate Studenter var i denne periode stærke nok til, år efter år at samle nok underskrifter til at vælge de såkaldte "repræsentationsområder" på Na-

turvidenskab (en opdeling som i England, så hver kandidat til fakultetsrådet blev valgt ved rent flertalsvalg, hvilket ville holde MS ude) - kun for, ved selve valgene, at lide læsterlige nederlag.

Et af årene havde jeg selv fornøjelsen at være "valggeneral" (= leder af det centrale valgudvalg i MS): Det var et kæmpeslid, men også en stor tilfredsstillelse, endelig at gå til valgfest i forvisning om, at i år havde vi da gjort alt, der var menneskeligt muligt, og, mente vi selv, også vundet selve valgkampen overbevisende.

Da vi kom til festen, undrede det mig derfor at se mange af deltagerne bære et blå badge med følgende påskrift: "HVOR", og herunder en tegning af en vild og meget vred urtidsmand med en kæmpe stor kølle i hånden, samt underteksten "ER ESSEN?" Der var åbenbart én (vist en af redaktørerne af dette jubilæumsskrift!), der havde forudset valgresultatet: For ganske rigtigt, vi var igen gået lidt tilbage...

Også denne artikels forfatter muntrede sig ved bob-spillet

Set i bakspejlet var det Studenterrådets taktik, der sejrede først i 80'erne, mens det politiske og informative arbejde i MS udadtil nærmest gav bagslag. Men samtidig tror jeg, at Studenterrådets "alt-eller-intet-politik" og manglende vilje til at gå ind i konstruktiv debat om nye forslag eller i en offentlig dialog, fx med os, endte med at blive medvirkende årsag til den svækkelse af hele studenterindflydelsen, som satte sig igennem senere i 80'erne og først i 90'erne. Mens MS vel, om ikke andet,

dog opnåede at holde lidt liv i den studenterpolitiske debat. Vi nåede også andre resultater, bl.a. afskaffelse af forældreindtægtsafhængigheden for de 18-21-årige i SU-systemet, øget optag og ændrede adgangsregler til de videregående uddannelser. Andre eksempler kunne sikkert nævnes, skønt ingen skal hævde, de var mange. Men selve det at holde liv i den studenterpolitiske debat, bestræbelser og engagement, er vel meget værd.

Og det fører så frem til en personlig bemærkning om situationen i dag. At MS og Studenterrådet nu har udvekslet observatører og påbegyndt en dialog, lyder for en urtidsøgle som mig utroligt positivt og perspektivrigt. *Men undgå at sammenlægge de to organisationer!* Samarbejd, diskutér og koordinér alt, hvad I overhovedet kan - men undgå for alt i verden en egentlig studenterpolitisk fusion. Ikke fordi MS-navnet er helligt eller urørligt, ikke fordi vi gamle så kunne føle, vore år i MS var spildte (det kan de nemlig aldrig blive), men af to grunde: 1) Fordi debat, dialog og konkurrence giver liv, mens en virkelig enhedsorganisation nemt kan betyde død (manglende engagement). Derfor er det helt afgørende at bevare to organisationer, selv om de arbejder tæt sammen. Og 2) Fordi de 5 tværpolitiske principper er et fantastisk grundlag at arbejde i en organisation på - et grundlag, man næppe kan forestille sig videreført i nogen enhedsorganisation.

Og så vil jeg da gerne slutte med at ønske alle tidligere og nuværende MS'ere til lykke med jubilæet. Selv har jeg kun oplevet, uanset hvad der var af paradokser og ærgrelser også først i 80'erne, at det var SKØNT at være moderat. Det håber jeg, det fortsat er - og vil være i mange år endnu!

Fra MS' 10 års jubilæum

Eksisterer "De Moderate"???

Indtil midt i firserne kunne studenterne faktisk stemme hele to dage! Men den almindelige spare-iver slog også igennem her, så antallet af dage blev med ét reduceret til én. Stor opstandelse både her og hisset - hvilket i denne forbindelse vil sige både hos MS og hos de "kære rødder"!

Og så skete det næsten utrolige: Der blev lanceret en *fælles* kampagne for at brevstemme: Hvis ikke vi kunne få to dage, skulle valgsekretariatet i hvert fald drukne i brevstemmer! Der blev opstillet borde i kantinerne, hvor en MS'er og en "rod" sad og agiterede for sagen og delte kuponer med "anmodning om tilsendelse af brevstemmemateriale" ud. Selv om begejstringen vel næppe lyste ud af

SR-repræsentanterne, deltog de dog, men holdningen hos mange af især de ældre rødder kom klart til udtryk under en lille sludder forud for et konsistoriemøde. "Deres udsendte" og en af rådets grand old men kom her bl.a. til at snakke om kampagnen, som vi selvfølgelig begge støttede. Men - og det var faktisk et temmelig stort MEN: det var jo nu noget betænkeligt at lave sådan noget sammen med "de Moderate", for det betød jo faktisk, at SR anerkendte vor eksistens! En hidtil utænkelig og aldeles uhyrlig tanke i gamle rødders forestillingsverden. Uden ligefrem at trampe i det var det svært at skjule sin tilfredshed...
tepe

Bolsjesyndikatet

Lukkede man under en valgkamp midt i firserne uforvarende døren op til Jens Baggesensvej 98, blev 1) ens lytteapparater mødt af en besynderlig hvæsen og 2) ens lugteapparat af en kraftig hørm af spraydåsemaling. Sagen var klar: Bolsjesyndikatet var i gang med at male valgplakater, så Parken op til den store valgdag kunne blive udstyret af et

større antal rød- og hvidstribede prydelser med diverse MS-budskaber. Om ikke andet var det (endnu) en festlig valgkamp; mindre festlig blev den naturligvis heller ikke af de flasker, som Bolsjesyndikatet m.fl. måtte tømme for skylle lugten af maling væk.
tepe

Bladvirksomhed

Af Lise Tofthøj,
tidligere formand for MS

Da Moderate Studenter i Århus kort efter stiftelsen fik sit eget blad, var jeg endnu blot skoleelev i Nørresundby; men det er blevet mig fortalt, at det første forslag til et navn på dette blad var Medusa. Hvorfor man ønskede at opkalde bladet efter denne ret uskønne antikke sagnskikkelse, ved jeg ikke. Det var i en tid, hvor studenteroprørerne ovre i Rådets lokaler på den anden side af gaden tog sig selv meget højtideligt, og måske var det i et udslag af befriende selvironi, at navnet blev foreslået, men heldigvis ikke vedtaget.

Heldigvis - ja, for det var også stadig i de år, hvor Vietnam krigen rasede, og hvor man bestemt ikke blev populær på at reklamere for De Forenede Stater, og Medusa skal kun omskrives ganske lidt, før det kan læses som Med USA. Uha da da! for en ballade det kunne have udløst. Næste forslag var mere uskyldigt. Den bevingede hest Pegasus: Uskyldig, lidt romantisk og ikke så farlig.

Da jeg kom med i Moderate Studenter i 1977 var Pegasusredaktionen noget af det første jeg engagerede mig i. Da var Pegasus veletableret med 5-6 udgivelser årligt. Et særpræget lille blad med et sjovt format (næsten kvadratisk) og med små om-bøjede flapper med annoncer, vittigheder, tegninger m.m. og artikelstof af både lokal karakter og mere generelt uddannelsespolitisk. Vi skrev også i Information og Debat (universitetets officielle blad), men det var sjovere med Pegasus, som vi selv kunne præge, og hvor vi kunne tillade os lidt

mere drilagtige og kontroversielle kommentarer til studentertilivet.

Som redaktionsmedlem nogle år lærte man hele arbejdsgangen at kende. Først aftnerne, hvor vi over en øl eller to besluttede, hvad der skulle skrives om og af hvem. Så opsætning af artikler, Letra-set overskrifter og små sjove tegninger som Jens Kristian Boll og undertegnede producerede i stort tal, ikke altid til lige stor begejstring for de øvrige redaktionsmedlemmer, som foretrak at stjæle små sekvenser fra Radiserne eller Brunhilde. Det var en ikke helt ufarlig omgang med kopibeskyttet materiale.

Den gamle offsetmaskine var vi også nogle stykker fra redaktionen som lærte at bruge. De få faste trykkere havde ikke altid ledige stunder til at trykke Pegasus, og med tryksværte til albuerne, et par velanbragte kontorpladser og et mindre spild af krøllet papir og fejltryk lykkedes det da ofte at få produceret en net lille bunke, som man så krydsede fingre for at folkemusikken ikke ødelagde.

At det er klogt, at slukke for trykkemaskinen inden man forsøger at hive krøllet papir ud mellem valserne måtte Mike Børling lære af bitter erfaring, men han var ikke ene om at få fingrene i maskinen. Min kære ægtemand og på det tidspunkt erfarende trykker, ja faktisk forlængst pensioneret i MS sammenhæng, fik også pegefingeren klemt en sen nat-tetime. - Gammel rutine ruster ikke eller? - Nej rygterne vil vide, at Kristians betaling for den eks-

traordinære trykkeopgave var retten til at drikke alle de øl på foreningens regning, som han kunne nå at konsumere under arbejdet. Det er vist godt, at arbejdstilsynet aldrig begyndte at interessere sig for firmaet MS tryk og dets medarbejdere.

Ud over Pegasus, som blev omdelt på universitetet, udgav Moderate Studenter også i en periode en pendant hertil, ment som regulært medlemsblad. Det blev kaldt Intern Pegasus. Det var i alm. A4 format, og blev brugt til mødeindkaldelser, referater, internt debatstof m.m. Foreningens bladvirksomhed bestod således i den første periode af enkeltartikler i Information og debat, de to gange Pegasus svarende til nu henholdsvis Århusstudenten og Memo samt efter 1975 indlæg i STS information.

Man skulle tro at dette var medier nok for de ivrige skribenter. Men nej; efter at have oplevet at der på MS kontorene i København begyndte at dukke perfide interne blade, kaldet Smudstidende op, med sidste nyt fra forretningsudvalgsmedlemmernes soveværelser. Ja så måtte MS Århus naturligvis også have sit forum for fed satire og saftige vittigheder, og med Nis Hoff, Peter Thorsen og Jørn Koch som bagmænd begyndte der ved særlige lejligheder at dukke et blad op med navnet Psykopatisk Bulletin.

Sjovt nok har jeg aldrig siden haft lyst til at starte min egen lægebrevkasse, efter at have oplevet den brevkasse Karoline Meldgård og undertegnede blev udstyret med i den periode, og jeg kan endnu klukke ved tanken om de fingerede interviews m.m. som disse blade indeholdt. Kun den tids saftige julefortællinger med direkte parodier på kendte Studenterrådspampere kunne måle sig med disse blade i deres spidsfindige humor. Jeg husker endnu øgenavne på de mest markante skikkelser fra det centrale Studenterråd omkring 1980 kaldet Smalle Hans, Sørøveren og Skelet Knud i årets julehistorie.

Fantasiens kendte ingen grænser, og de venskaber, som blev resultatet af disse intense år, blev dybe og langvarige. En del af de mange dejlige studenterkammerater, som jeg lærte at kende som Pegasus redaktør, som forretningsudvalgsmedlem

og senere formand, som medlem af styrende organer, STS hovedbestyrelsesmedlem, som Bob og kortspiller, som festudvalgsmedlem med pligt til at varme leverpostej i reprojektor, ja en del af denne brogede skare har jeg den dag i dag kontakt med. De få navne jeg har kunnet nævne i denne artikel er kun et lille udvalg af de mennesker der betød så meget for mig i årene fra 1977 til 1983, hvor jeg med mand og barn måtte sige farvel til MS Århus fordi familien flyttede til Fyn.

Uden mad og drikke ... måske fra et redaktionsmøde?

Når jeg i dag spørger mig selv, hvad der i studieårene betød mest for min menneskelige udvikling og således for mit senere virke som læge, er jeg ikke i tvivl om, at mit studenterspolitiske engagement har været aldeles afgørende for min nuværende erfaring i at forstå og kommunikere med andre. Det er ikke anatomi og biokemi jeg lever af i dag. Det er den livserfaring og den rigdom af oplevelser uden for auditoriet som min studietid heldigvis også bød på.

Århus Studenten

Af Anders Heide Mortensen,
tidligere formand for MS og redaktør for ÅS

Forleden dumpede kataloget fra et af oplysningsforbundene ind ad min brevsprække. Der var kurser i engelsk, patchwork og meget mere - og så, på side lige-meget-hvad, kom sæsonens nyhed: 24 aftenlektioner i "menstruationens rensende kraft". Sådan lød titlen, og den var jo interessant nok i sig selv. Men nysgerrigheden blev for alvor vakt af den sidste linje i præsentationen: "Grundbog kan købes hos læreren. Den er i to bind".

Der skal ikke meget til, før sproget pludselig vil noget helt andet, end skribenten havde tænkt sig. At skrive er svært. Vil man have magt over ordene, og ordet i sin magt, må man øve sig.

I nærkamp med sproget

Århus Studenten, Moderate Students medieflagskib siden 1986, repræsenterer sådan en øvelse. Bladet er - ud over så meget andet - en lang øvelse i at få ord og budskaber til at hænge sammen, og med det særlige udgangspunkt, at bladets skribenter må lære kunsten undervejs. Ingen af de godt 40 studerende, der i tidens løb har været med i Århus Studentens redaktion, har kunnet prale af nogen faglig baggrund for at svinge pennen. De har bare gjort det. Af fri vilje og lyst og entusiasme og uden at få en krone i løn for kampene med sproget.

Når alt skal læres undervejs, kan resultatet selvfølgelig ikke blive perfekt hver gang. Men problemerne behøver ikke at skyldes skribenten - ind i mellem er det Århus Studentens kilder, der tumler

med ordene. Det allerførste nummer af Århus Studenten indeholder et interview med en professor i patologi. Historien er, at der mangler lig til obduktioner - og det har professoren en løsning på:

- Professor ... ser en løsning på problemerne i f.eks. en rutinemæssigt afleveret blanket til alle patienter med spørgsmålet "Ja eller nej til obduktion ved død på sygehus".

"(Blanketten) vil nok", siger professor ..., "i begyndelsen virke barok på folk...."

Ja, det vil blanketten nok. Særligt hvis patienten kun har brækket armen, og lægen indleder behandlingen med at spørge, om han vil obduceres eller ej.

Nummer 1

Århus Studentens første nummer - det med patolog-interviewet - kom på gaden i februar '86. Men før den første linje blev skrevet, var der gået mange måneder med planlægning i MS.

Projektet bærende idé var at udvikle et studentterblad i tabloidformat til afløsning for det hidtidige medie, "Studenter Information" (SI) - en tryksag i A4-format, som MS selv producerede fra A til Z. Alle kvaliteter ufortalt var SI ikke nogen grafisk nydelse, og hamle op med Studenterrådets blad - det kunne SI bestemt ikke. Men nu skulle der konkurreres på lige vilkår om læsernes - de studerendes - gunst. MS ville udvikle en avis, som kunne tage kampen op med alt det andet, der blev

delt ud i universitetets kantiner. Og til det formål blev der indkaldt professionel bistand i form af en journalistelev.

Journalisteleven øste gavmildt af sin viden over en række møder i vinteren '85. Møderne var nyttige og inspirerende, og de kunne nemt være blevet til flere, hvis MS ikke havde foræret eleven en nøgle til kontoret, så han kunne komme og gå som han ville. Eleven kom nemlig tit, men desværre mest fordi han havde en kæreste i udlandet, som krævede lange og hyppige telefonopkald til let forhøjet takst. Jysk Telefon var allerede dengang i stand til at levere specificerede regninger, og det blev samarbejdets død.

Men nummer 1 kom på gaden.

Det første eksemplar af Århus Studenten har en smilende Jørgen Estrup på forsiden. Under billedet af den radikale politiker er der en overskrift, som forkynder, at styrelsesloven ikke bliver røkket. Til venstre for billedet er der ingenting. Eller rettere - der er en masse luft. Det store, hvide felt signalerer, at Moderate Studenter nu gør sine første erfaringer med opsætning og montage i tabloidformat.

Artiklerne i det første nummer er gode. Der er tydeligvis en idé bag det nye medie på Aarhus Universitet. På otte sider når bladet rundt om alle de stofområder, der bliver Århus Studentens særlige univers - undervisningspolitik, Moderate Studenter synspunkter og initiativer, Aarhus Universitet, studenterliv og kultur.

Det meste er nydeligt skrevet, og midtersidernes reportage fra tidens og byens caféliv er et veritabelt sprogligt orgie. At skribenterne, en stud.mag. og en stud.scient.pol., har nydt at folde sig ud, efterlader artiklen ingen tvivl om. Men hvad læserne har tænkt - dét er et åbent spørgsmål:

...."Træder man så ud fra Café Ricks, sådan som vi gjorde, og tager ét stk. brosten fra den charmerende kommunale vejbelægning (som man vist gjorde i 60erne), og kaster denne sten 20-30 meter i vestlig retning med en svag nordlig skruning, hvilket i ovennævnte tiår ville have været en acceptabel præstation for en revolutionær overhåndskaster, så er der en fair chance for at knuse såvel

glasfacaden som spejlet over baren i Café Jorden"....

Kunne det siges tydeligere? At byens caféer lå skulder ved skulder. Og at Århus Studenten var ude på ballade - i hvert fald en gang i mellem. Nej, vel?

SU, kaffe og kultur

Århus Studenten har lavet ballade, men netop kun en gang i mellem, for langt det meste stof i bladet har altid været orienteringer. Orienteringer om stort og småt på Aarhus Universitet, om SU-regler, om undervisningspolitik, om Moderate Studenter og om mange andre ting i et studenterunivers.

De "mange andre ting" er ikke mindst kulturstof, som i perioder har slugt over en tredjedel af spalteplassen, og også forbrugersstof har haft høj prioritet.

Sidst i 80erne og først i 90erne bragte Århus Studenten blandt andet en del prissammenligninger af alt fra forsikringer til kantinekaffe. Godt stof - og meget tidskrævende for den stakkels skribent, der skal indsamle priser. Så lønner det sig bedre at lave et hurtigt interview med en "ping" og få lov at brede sig over to-tre sider.

Netop interviewene er et helt særligt kapitel i Århus Studentens foreløbig ti-årige historie. Det kapitel kan passende gemmes lidt - til balladen er overstået. Ind i mellem har bladets artikler sat sindene i kog hos op til flere læsere.

Ballade!

Vi begynder med en leder, som blev bragt i et af de første numre. Lederen fastslår, at der er ved at udvikle sig to typer af forskere - superforskeren, der farer rundt og aldrig er at finde på universitetet, og nul-forskeren, som er gået helt i stå og kun ser frem til pensionen.

Dét budskab var ikke nyt, men det var formuleringen. Det syntes TV-Avisen i hvert fald, med det resultat at Mogens Rubinstein en aften tonede frem på skærmen - med Århus Studenten foran sig. Og begyndte at læse op. I ugerne derefter havde Århus Studenten meget svært ved at få forskere til at kommentere noget som helst.

Man bliver sjældent populær på at skrive, at en virksomhed er på fallittens rand.

Det skrev Århus Studenten om Akademisk Boghandel, efter at have gransket et par årsregnskaber, og det brød boghandelen sig ikke om. Eller dens ejere for den sags skyld - Studenterrådet og universitetet. Artiklens ophavsmand fik for det første at vide, at han var helt galt på den. Og for det andet, at alle parter jo havde en interesse i at bevare de studerendes egen boghandel. Kort tid efter gik forretningen ned med flaget.

Det giver heller ikke blide klap på kinden at citere en dekan for, at en analyse, som Finansministeriet har lavet af hans fakultet, er ren klumpedumpe.

"Var det en førsteårs-studerende, der havde lavet analysen, havde han ikke bestået hos mig", udtalte dekanen. "Er det til citat?", spurgte skribenten. "Ja!", svarede manden.

Et par uger senere konstaterede dekanen, der i øvrigt ikke var ansat på Aarhus Universitet, at ovre i Finansministeriet læser de også Århus Studenten. Grundigt. De kan endda finde på at ringe dekaner op for at få udtalelser uddybet. Og lige vende sagen med rektor. Men affæren fik faktisk en happy end - for dekanen - for analysen blev taget af bordet. Den var til dumpekarakter.

Der kan findes mere af samme skuffe - af journalistik, der har skaffet Århus Studenten læsere, men ikke venner. Et stort interview med pastor Søren Krarup gav for eksempel en masse respons, som den slags hedder på nudansk. Interviewet var stærk kost for Studenterrådet, som i samme periode diverterede læserne af deres blad med mødereferater og analyser af postmoderne litteratur.

Men - det er interviewene, vi skal frem til.

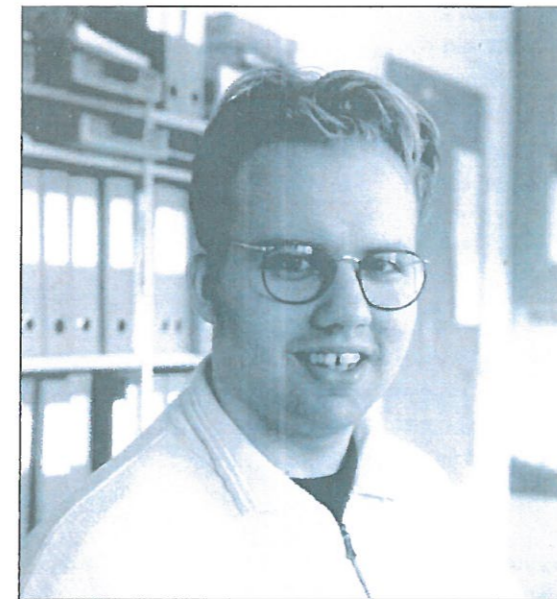
Hans kongelige Højhed taler ud

Selv om Århus Studenten er Moderate Studenters talerør, er Århus Studenten ikke Moderate Studenters blad. Der er en forskel, og den er vigtig for at forstå, hvorfor bladet løbende har skiftet stil og indhold. I praksis er det nemlig redaktionens medlemmer, der bestemmer, hvad der skal skrives om, og skribenterne har rige muligheder for at dyrke

deres egne idéer. Brænder en skribent for et stofområde eller en journalistisk genre, så brænder Århus Studenten med et langt stykke af vejen. Og i en periode brændte et par skribenter for at lave interviews.

Århus Studentens interview med kronprins Frederik fandt sted en blæsende vinterdag i 1990. Aftalen var kommet i stand via personlige kontakter, og den skulle være sikker nok, men det var alligevel med en vis spænding, at fotografen og skribenten stod og ventede på hovedpersonen. De var stille. Der er situationer, hvor man kan undskylde resultatet af sine bestræbelser med, at man jo bare er en glad amatør, og at det hele i virkeligheden er for sjov. Dét her var ikke sådan en situation.

Da Århus Studenten et par uger senere blev delt ud i kantinerne, kastede selv de mest forbenede studenterrødder sig over bladet.

Århus Studentens nuværende redaktør, Martin Møller-Thomsen

Hvem har Århus Studenten ellers haft "i stolen"? En hel læl universitetsrepræsentanter, nogle politikere, et par dagbladsredaktører - Tøger Seidenfaden og Sven Ove Gade - plus en håndfuld mennesker fra underholdningsbranchen. I flæng kan nævnes Thera fra Cut'n Move og Jacob Haugegaard fra lidt-af-hvert.

Interviewet med sidstnævnte fandt sted på Ci-tröen-værkstedet i Odder. Udmærket værksted. Det var bare en dum fornemmelse at skulle spørge mekanikeren i smøregraven, om han havde set Jacob Haugaard. Det havde han ikke - endnu. Men Haugaard kom lidt efter, og så fik hans bil nyt sidespejl, mens diktafonen rullede.

Tabloid - igen, igen

Hvis man breder ti års Århus Studenter ud på et bord, kan det kun lige akkurat anes, at der er tale om samme blad. Århus Studenten har ændret format to gange siden 1986, og lay-outet er blevet justeret ved utallige lejligheder.

Frem til 1990 udkom bladet i tabloidformat, herefter blev det et magasin, og i 1994 gik Århus Studenten så tilbage til at være en tabloid-avis. Udgivelsesfrekvensen har varieret, men den har hyppigt været seks numre om året. Moderate Studenter har gennem alle ti år finansieret den del af bladets drift, som ikke dækkes af annonce-indtægter.

Det kræver hårdt arbejde at holde et blad som Århus Studenten i gang - og skriveriet er kun én af mange opgaver. Gennem alle år har en vekslende flok af MSere været fotografer, lay-outere, chauffører, bladuddelere og i det hele taget hjulpet hvor de kunne.

Skal der udpeges nogle bagmænd m/k bag bladets levedygtighed, så må det være dem. Uden deres indsats ville Århus Studenten aldrig komme på gaden. Der ville måske nok blive skrevet - men hvad nytter dét i sig selv?

Vendes spørgsmålet om, er svaret mere kompliceret. Nyttet det at skrive for Århus Studenten?

Ja, hvis man har lyst til at komme i nærkamp med sproget. Det er svært at skrive. Men bliver man ved, så hjælper det. I hvert fald 4-5 tidligere medlemmer af Århus Studentens redaktion lever i dag af at sætte ord og budskaber sammen. Og det er ingen ringe ros til Moderate Studenter, som har skabt rammerne og mulighederne.

De forsvundne plakater eller: Det var ikke os!

I gamle dage var det god latin, at plakater skulle sættes op hver dag i valgkampen, idet de - i hvert fald visse steder - forsvandt næsten lige så hurtigt, som de blev sat op. Men hvad, man vænnede sig jo til det, og for Gud ved hvilken gang gik turen så atter en halvmørk og halvkold november morgen rundt i Nordøstre hjørne med et par bæreposer fyldt til randen med MS-materialer.

En dag var turen overstået så betids, at "Deres udsendte" kunne nå til timer - endda i nogenlunde god tid. Faktisk som den første. Nummer to var en

fagfælle fra KommS (Kommunistiske Studenter, et i øvrigt ganske pålideligt og temmelig reaktionært foretagende - dengang), som efter de indledende morgenhilsner rømmede sig lidt forlegent og så fremkom med: "Du har nok set, at jeres plakater fra i går er blevet pillet ned..." - "Åh jo," (det HAVDE man faktisk set!). - "Jeg vil bare lige sige, at det er ikke os, det er frontflipperne!" - Tro det eller lad være, dermed var en småsur novembermorgen faktisk reddet!

tepe

Tilløb og spring 1985-90

*Af Mads Lunau Madsen,
tidligere formand for MS*

"Vi har haft problemer både på det organisatoriske og ikke mindst på det politiske plan" skrev formand Lars Høgh Hansen i sin beretning 26. februar 1985 og understregede, at det er en hård kamp at være en studenterorganisation.

Før årtiet var omme var vælgertilslutningen vokset eksplosivt, vi havde tilkæmpet os et større tilskud, nye lokaler og mange nye, succesrige og varige initiativer var sat igang.

I 1989 havde MS det hidtil største medlemstal, fået flere stemmer til konsistorium end nogensinde før og det største deltagerantal nogensinde på det tværfaglige ruskursus.

En periode i acceleration.

Dér har jeg rod, derfra min verden går.

- fra Århus N til C.

Jens Baggesensvej 98 st.th., 8200 Århus N, har i årevis været hjemsted for Moderate Studenter. God plads, køkken, bob-spil og adskilte arbejdsrum med mødebord, afslappende sofa-arrangement og opsætterbord. Ikke langt til studenterhusets kantine, men dog stadig ikke indenfor kno-rækkevidde af Studenterrådet.

Men 'ikke langt' blev i 1988 'for langt' for os i den politiske ledelse. Studenternes hus var alle de studerendes hus, og der burde også være plads til MS på de bonede gulve.

Ideen vakte ramaskrig og blev sprængstof i valgkampen (som vi vandt i særdeles fin stil det år)

samt i konsistorium, hvor konservatisme er en helt naturlig del af arbejdsformen.

Målet var en naturlig ligestilling af MS og SR overfor de studerende, også i geografisk placering. Men med i bagtankerne var også, at en placering så tæt på SR kunne holde vores arbejde i ørerne på en ny måde, og at et naboskab måske kunne ændre 'fjende' til 'konkurrent' for begge parter.

Slutresultatet blev, at 20. marts 1989 flyttede MS ind på den hidtidige 'Rådsgang, Studenternes Hus, Ndr. Ringgade 3, 8000 Århus. Og der bor vi stadig.

Det skal lige nævnes, at vi også fik nye faggruppelokaler det år. Det var på Naturvidenskab, hvor MN året før for første gang i mange år havde vundet en plads i fakultetsrådet. Indflytning var 27. september ved siden af Studenterrådet på MatFys. Og der bor MN stadig.

Tryk 16

MS går i byen efter tryksværte.

MSs udgivelser var i mange år baseret på en larmende, men særdeles charmerende, trykmaskine i en kælder på Jens Baggesensvej. Herfra udgik tryksværteduftende papirer og ditto MSere, der havde brugt dag og nat i maskinens nærvær.

Først ændrede vores eksterne organ Studenter Information navn og trykkested til at hedde Århus Studenten og blive trykt på rigtigt avispapir. Første gang i 1986.

Senere fik RUS-bogen så god økonomi, at den ellers store og gode sociale begivenhed, rusbog-trykkeri og samling var, blev overladt til helt fremmede og RUS-bogen ankom i papkasser til sekretariatet. Første gang i 1989.

Og før 80erne var opbrugt, var vort kære trykkeri gået i arv til lillesøster GLO, Gymnasieelevernes LandsOrganisation.

Lighed for Loke som for Thor - tilskud til MS får et kraftigt drej op.

Indtil MS i 1987 voksede fra 1 til 2 i den 8 mand store studenterdelegation i konsistorium, havde der ikke været megen tanke på, hvorfor vi fik lige præcis det beløb fra universitetet, som vi nu fik til vores aktiviteter. Men med en kasserer, som havde prøvet at køre en købmandsforretning, og under tegnede, der ikke er bleg for et korstog iført lænde-klæde og en slidt tandstikker, skal sådan en sag udforskes.

Hvad fortæller artiklens forfatter tidligere formand Jan Iversen? ("Den var så stor!")

Det viste sig, at vi fik et tilskud af en vis størrelse, fordi.... øhh, altså: fordi!

Det svarede til ca. en ottendedel af det samlede tilskud til studenterorganisationerne, så det får jo en til at tænke over en sammenhæng med tidligere tiders repræsentation.

MS krævede en fordeling af midlerne efter en nøgle, der tog hensyn til, at de studenterpolitiske vinde kunne (og havde) ændret sig.

Efter mange trættende møder med SR, hvor der ikke var grænser for, hvor meget bedre de var end os og hvor meget bedre, deres aktiviteter var, og hvorfor de skulle have et - i forhold til stemmetal - meget større tilskud end os, så lykkedes det at udvikle den gordiske knude. Idag får organisationerne i store træk efter stemmefordelingen til konsistorium.

Markante Studenter - hårde slag i styrende organer.

MS er til for at føre studenterpolitik. Den vore vælgere støtter.

Og sager var der nok af i perioden.

De fleste naturligt nok placeret på fakultets- eller institutplan, men også på centralt plan skete andet end organisatoriske og principielle ting.

Jeg vil begrænse mig til at nævne to sager fra perioden. I begge var kampene hårde og MS stod ofte mere for Markant end Moderat.

Don MS og de Pædagogiske Vindmøller

MS har altid (og ofte på tværs af vores studenterpolitiske konkurrent) været interesseret i universitetslærernes evner til at lære fra sig. Vi har altid presset på for forbedringer her.

Emnet tager fart i oktober 1988, hvor der indføres en nye stillingsstruktur, docenten. Her nævnes 'pædagogisk indsats som (sprogligt) ligestillet med 'videnskabelig. Vore politikere (mig selv inklusive) tager ordet (ofte...) i de relevante forsamlinger og beder om reel ligestilling mellem begreberne ved den aktuelle stillingsbesættelse.

Men vindmøllerne står stadig den dag idag: pædagogiske egenskaber bærer ikke megen vægt i den benhårde akademiske verden.

Til gengæld gav vores stædighed en publicity-gavn: store dele af Århus Studentens leder om emnet blev citeret i TV-avisen!

Ebberødt Hus

Studenternes Hus med kantiner og boghandel var siden 70erne styret af en bestyrelse med flertal af SR-folk. De 'sad' så at sige på huset. Indtil en dag,

hvor det gik galt med tallene i regnskabsbøgerne: der kom en fin rød streg foran det nederste tal.

Efter det første chok havde lagt sig konstruere man et Studentersamvirke, hvor man stadig lod SR have en direkte udpegning! og gjorde MSs muligheder for repræsentation umulig.

Studenternes Hus og de tilknyttede aktiviteter var vigtige for alle studerende, og MS mente at kunne gøre et godt arbejde for at få det til at virke. Og ihvertfald bedre end SR tydeligvis kunne.

Sagen var en lækkerbidsken for vores 'jurister' og skriveriet med undervisningsministeriet tog fart. Jeg selv var placeret på øretavernes holdeplads i konsistorium (og det skortede ikke på øretæver i denne sag), hvor beslutningstagerne ønskede at løse sagen i egne rækker og ikke havde megen forståelse for MSs kritik og ønsker. Vi får dog ret af ministeriet i vores klage om manglende mindretalsbeskyttelse og kun med ren stemmemagt kan SR holde os udenfor indflydelse i et foretagende, hvor de ellers allerede har bevist deres begrænsede evner.

Den nye konstruktion går nu også på halen og først da noget nyt sættes sammen begynder hjulene at rulle normalt igen. I den nye konstruktion, Studenterhusfonden, har MS fået en plads i bestyrelsen.

Messe for ånd og hånd

- ny introduktionsaktivitet for russerne

Introduktionen af nye studerende har altid stået MSs hjerte nær. Vi har altid været bevidst om pro-

Kø ved Studiestartsmessen

blemer med frafald de første år. Hvis man kommer skævt ind på et studie, en ny studieby eller møder uinspirerende undervisning.

I selve introduktionen har MS skabt konkurrence om at informere bedst og mest. En konkurrence, der efterhånden har formet gode introduktionsprodukter: organisationernes RUS-bøger og MSs Tværfaglige Ruskursus, der i 1989 nåede en foreløbig top med over 100 deltagere på et kursus.

Mange tilbud på Studiestartsmessen

Men et nyt initiativ så dagens lys. I september 1989 var der premiere på Studiestartsmessen, hvor nye studerende kunne defilere og evt. lade sig indfange af boder med tilbud og oplysning relevant for nytilkomne til Århus og Århus Universitet. Premieringen var en bragende succes og Messen holdes hvert år i studiestarten.

Lys i det ideologiske tågeslør

- MS som et forsvar for det frie valg.

"Hvorfor er der to organisationer?" er altid det sværeste spørgsmål at svare på, når man er den mindste af de to.

I slutningen af 80erne gik MS HB og FU i tænkeboks for at komme nærmere på gode svar på fremtidens studenterpolitiske udvikling og initiativer.

MS har altid været bevidst om sin egen ideologiske styrke. Her var måske blot brug for at vikle linierne lidt klarere ud.

Arbejdet artede sig i to 'hyttemøder' og utallige timers svedeture over tastaturende og endte i 1989 med et strategioplæg. Oplægget indeholdt såvel konkrete ideer til initiativer, som dybere analyser af det at være en studenterpolitisk organisation.

I den sidste rolle, har forfatterne forsøgt at kaste lysstriber ind i 90ernes fusionsdebat.

MS er et forsvar for det vestlige parlamentariske demokrati, og her er navnet Moderate helt på sin plads. Vi tror ikke på de modeller, SR foreslår som alternativer. Her kommer, måske ikke en politisk, men så ideologisk forskel, der givet hælder medlemsmassen i hver sin retning.

Der er to organisationer, fordi vælgerne skal have et valg.

Og ja: det er valg for enhver pris. Det er lettere at leve med et valg mellem to til tider (men langfra altid) meget ens lister end at leve med smerten af en uenigheds genfødsel, hvis valget var afskaffet, fordi man 'synes at nu var alle vist mere eller mindre enige. Det parlamentariske demokrati hviler

nemlig også på den antagelse, at enighed enten er noget praktisk nødvendigt eller et udtryk for passivitet - ikke et udtryk for, at den politiske sandhed er fundet.

'De aktives demokrati' er en hån mod vælgerens ret til at begrænse sin aktivitet til at stemme.

En enhedsorganisation kan kun eksistere med bibevarelse af et frie valg. Måske et parlament, hvor det frie, direkte, valg holdes til både parlamentet og de styrende organer.

MS sluttede 80erne med at kigge frem, og strategioplægget forsøgte at se farer og muligheder i fremtidens studenterpolitik.

Den hvilede på erfaringer fra et MS i acceleration, en organisation, jeg selv havde glæden af at være en del af.

FORKORTELSER

kendes i rigt mål af enhver, der har haft blot perifer berøring med MS. Hvad de betyder, kunne PB oplyse i foråret 1986:

MS *Middelmådig Småborgerlighed*

FU *Fumlerne United*

MØ *Mange Øretæver*

HSG *Hedenfaren SmåGruppe*

HB *Helt Bevidstløse*

MJ *Mødes på Jacob's*

STS *Spildt Tid, Såmænd*

MT *Manglende Teologer*

DVU *De Værste Umuliusser*

MM *Monofoniske Mademoiseller*

UM *Utroligt Manisk*

tepe

De tværfaglige RUSkurser

Af Steen Fredborg,
tidligere formand for MS

Moderate Studenter har haft flere forskellige enkeltstående arrangementer, men et af de mere succesfulde og årligt tilbagevendende er de tværfaglige RUSkurser. Siden starten i midten af 1970'erne har mange hundrede kommende studerende ved Aarhus Universitet deltaget i dem.

Konceptet for RUSkurserne har ikke ændret sig væsentligt siden starten omend indholdet har vekslet og er blevet mere bredt. I grundessensen har ideen bag kurserne været at give kommende studerende mulighed for at høre om livet som studerende og møde studerende fra andre fag, også på det sociale plan. Målet bag mødet med studerende fra andre fag er først og fremmest at komme de stærke fagskel til livs og indse at andre studerende også er en slags mennesker.

På starten af et RUSkursus er lagt en byrundtur, hvor specielt studerende fra andre byer kan få et

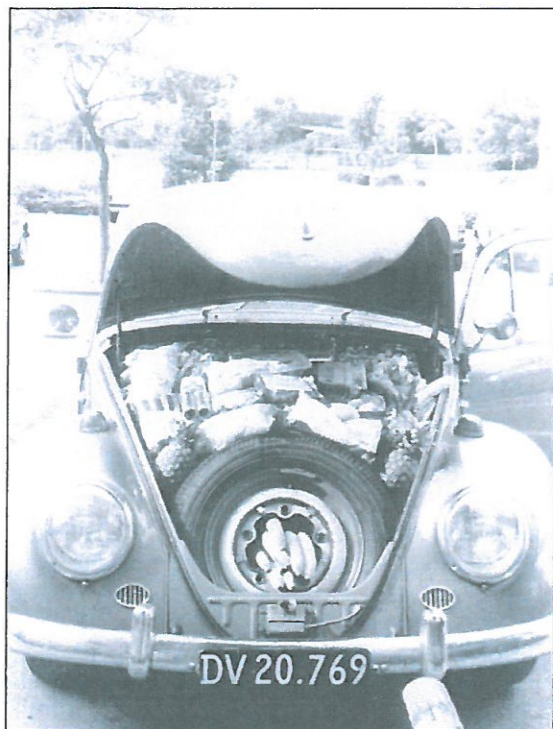
Tutorerne slider i køkkenet på ruskurset i 1982

lille, men selvfølgelig ikke dækkende indblik i Århus by. Allerede på byrundturen lærer folk hinanden lidt at kende, så de mere tunge delarrangementer på selve kurset bliver nemmere at deltage i og få et udbytte af. En større effekt i forbindelse med sammenrystningen af de kommende studerende kommer med de praktiske opgaver, der er forbundet med et RUSkursus. For at kunne holde prisen nede står de nye studerende selv for madlavning, borddækning og oprydning på kurset.

Det sociale spiller en stor rolle på kurset, men det går ikke kun op i tant og fjas. Indholdet på et RUSkursus er i dag tilrettelagt med oplæg og diskussion omkring de økonomiske forhold for en studerende, herunder specielt SU-systemet (tidligere en meget stor del, da systemet "har været" uigennemskueligt); boligforholdene i Århus og omegn; sociale forhold og generelle råd i forbindelse med det at studere.

Foruden de generelle forhold forsøger man at give gode råd i forbindelse med de enkelte fag. Dette er ikke for at gå de enkelte fags faglige RUSarrangementer i bedene, men mere for at give de enkelte nye studerende mulighed for at få afklaret enkelte og specielt formelle spørgsmål med hensyn til studiet. Det er punkt i planen har tidligere skabt problemer for Moderate Studenter, da enkelte nye studerende har troet, at det Tværfaglige RUSkursus var fagets officielle. Man har forsøgt at undgå disse problemer ved at gøre opmærksom på de offici-

elle faglige arrangementer både i RUSbogen og i den specielle RUSkursus-pjece der udsendes sammen med RUSbogen.

Arnes VW pakket til bristepunktet før ruskurset i 1983

at vide er frivillige. Intet på kurset er tvungent, men før disse punkter informeres direkte om frivilligheden. En indikator på sagligheden af disse punkter kan muligvis måles i rekrutteringen af nye aktive studenterpolitikere, faktisk får Moderate Studenter flere aktive fra fagene end direkte fra RUSkurset.

Normalt har man afholdt to kurser i de to sidste week-ends af august, men man har set sig nødsaget til at begrænse det til et kursus fra 1995, da tilmeldingerne i 1993 og specielt i 1994 har været for få til det først kursus. Det skyldes direkte at Moderate Studenter og selvfølgelig også Studenterrådet

Andægtige russer

fra 1993 har fået adresserne på de nye studerende på et senere tidspunkt. Det skal umiddelbart forklarés med, at fagenes officielle RUS-materiale nu skal sendes tidligere ud for at undgå problemer med forveksling.

Man kan kun håbe at de Tværfaglige RUSkurser kan overleve i fremtiden, da den generelle opfattelse af kurserne fra kursisternes side er overvældende positiv.

En yderligere effekt af kurset er at kunne fortælle om universitetets formelle og politiske opbygning, med det klare formål at undgå de tvivls spørgsmål, der senere på året altid kommer i forbindelse med Universitetsvalgene. Dette kan synes som ren propaganda for Moderate Studenter. Men Moderate Studenter har valgt at opdele oplæggene om universitetets opbygning og studenterpolitikken i to separate punkter, som kursisterne klart for

Dynamik i 80'erne

af Lars L. Nielsen,
tidligere sekretariatsleder

Vi vidste, hvad vi ville. Og vi gjorde, hvad vi ville. Moderate Studenter var i slutningen af 80'erne på toppen. De aktive var ikke kun aktive. De havde også en baggrund at være aktive på. Mange os havde kendt hinanden siden gymnasiet og nogle endda helt tilbage til folkeskoletiden. Vi kom ikke fra samme egn af landet, men vi havde lært hinanden at kende i Gymnasieelevernes Landsorganisation (GLO) og Folkeskoleelevernes Landsorganisation (FLO). Naturligvis var det ikke alle aktive, der havde denne baggrund, men vi var nok til, at det kom Moderate Studenter til gode den gang i slutningen af 80'erne.

Vi havde mange visioner for Moderate Studenter virke. Vi ville være store og vil ville have indflydelse. Om vi fysisk blev større kan man diskutere, men vi fik større indflydelse. Vi blev hørt i mange kredse og der blev taget hensyn til os. Det gjorde os givetvis også psykologisk set større

Det første vi faldt over i vores forandrings-iver var sekretariatshjælpen på kontoret. I 1988 besluttede Hovedbestyrelsen, at vi skulle have en ny profil på sekretariatet i Moderate Studenter. Indtil da var den eneste ansatte Ruth - vores HKer, der tog sig af de daglige og meget vigtige administrative sager. Men desværre blev Ruth meget syg og måtte opgive sin stilling. I stedet for at ansætte en ny HKer besluttede vi at ansætte en student som den daglige leder. Fordelene skulle være, at studenten ville være mere politisk og engageret i MS arbejde.

Det var også vores opfattelse, at studenten ville arbejde mere end lønnen tilsagde. Vi var naturligvis klar over, at der også kunne være ulemper forbundet med denne ordning. For det første havde Ruth været en slags moder og samlingspunkt for kontoret. Kunne man forvente det af en student? For det andet kunne Ruths opgaver synes uinteressante for nogle studenter. Ville vores student være den slags?

Den første, der blev ansat, var Niels Lillelund fra dansk-studiet. Jeg håber ikke, at jeg afslører for meget ved at oplyse, at Niels ikke var alles kandidat. Jeg var for nogle personer i Hovedbestyrelsen den fortrukne, mens andre fandt det fornuftigt at ansætte Niels. Naturligvis var jeg skuffet. Jeg havde lagt mange kræfter i forberedelserne og diskussionerne om stillingsprofilen. Men det var intet ved siden af den storm, der rejste sig i baglandet. Jeg blev ringet op af mange, der ville vide om jeg var parat til et opgør om stillingen. Skulle vi stille et mistillidsvotum til ansættelsesudvalget? Skulle vi indkalde hovedbestyrelsen ekstraordinært osv. Jeg afslog selv at deltage i denne debat. Men det forhindrede ikke nogle i at tage punktet op på det næste møde i hovedbestyrelsen, ligesom der givetvis var nogle, der benyttede enhver lejlighed til at skælde forretningsudvalget ud. Men Niels var ansat og dermed blev det. Personligt ændrede det ikke min egen lyst til at arbejde i Moderate Studenter.

ter. Jeg fortsatte i Hovedbestyrelsen indtil jeg i efteråret 1988 drog til New York.

Da jeg kom hjem i december måned fik jeg en henvendelse om jeg stadigvæk var interesseret i stillingen. Det var jeg naturligvis og i 1989 kunne jeg derfor kalde mig selv sekretariatsleder i Moderate Studenter. Jeg husker ikke, hvornår det faldt på plads endsige, hvilken måned jeg startede 1989.

Sammen med denne gamle klike satte vi nye mål:

- Vi ville flytte fra vores lejlighed på Jens Baggesvej 96 og flytte over i Studenternes Hus.
- Vi ville have en ny profil på vores RUS-bog.
- Vi ville have en ny fordeling af Universitetets økonomiske bevilling og så
- ville vi have 2 pladser i Konsistorium.

Vi fik indfriet alle vores ambitioner. Jeg praler ikke, men det er faktisk sandt. På mindre end et år lykkedes det os at få indfriet alle disse ambitioner. Hu-hej, hvor det gik. Vi havde nogle gevaldige slagsmål med Universitetets ledelse og ikke mindst Studenterrådets ledelse om vores indflytning. Studenterrådet skulle jo flytte fra nogle af lokalerne, hvis vi skulle ind i Studenternes Hus. Men sådan blev det. De var ikke glade. De gjorde alt for at

Lars Nielsen i gang med en ny strategi

forhindre indflytningen. Men ind kom vi. Desværre er min hukommelse ikke megen værd uden et skriftligt arkiv. Jeg husker derfor ikke alle forhandlingerne med vores modpartnere. Men jeg husker tydeligt, hvordan Studenterrådet forsøgte at snyde mig under en forhandling. På et tidspunkt var forhandlingerne brudt sammen og jeg blevet bedt om at tage kontakt til Studenterrådets generalsekretær. Han var nemlig en gamle ven fra gymnasiet, som jeg talte godt med. Men Claus forsøgte naturligvis at udnytte situationen ved at snyde mig med nogle udregninger om den nye model for fordelingen af de økonomiske midler. Claus var nemlig i et dilemma eftersom udflytningen og ændringen i de økonomiske midler ville gå ud over Studenterrådet. Han forsøgte derfor alle kneb og satsede på, at jeg ikke ville bruge særlig megen tid på at nærlæse SRs forslag. Man tror jo på venner - ikke sandt? Men vi nærlæste forslaget og dermed fik de ikke meget ud af deres forsøg på at udnytte venskab.

Vi kunne derfor med de nye tilskud og de nye lokaler sætte fart på de andre målsætninger. Vi fik flere midler og besluttede at bruge pengene på endnu en medarbejder. Vi ansatte i løbet af sensommeren 1989 atter en sekretær, der skulle holde sammen på foreningens daglige arbejde og sørge for, at kontoret fungerede. I første omgang ansatte vi uden stor succes en norsk kvinde. Dette ansættelsesforhold holdt kun 6-7 dage førend hun sagde sit job op. Derimod blev det anden, vi ansatte, den helt rigtige. Rie passede fra den første dag ind i selskabet!

Med Rie ansat, nye lokaler og flere penge blev det sidste projekt realiseret: Vi fik en bog - Rus-bogen. Tidligere havde vi selv trykt bogen i vores eget trykkeri på Jens Baggesensvej i kælderen. Men ikke siden Nis blev kandidat havde der været nogle, der kunne betjene denne maskine. Nis var simpelthen indbegrebet af vores trykkeri. Ingen andre end ham kendte hver en detalje i vores offset-maskine. En overgang kunne vi endda tjene penge på trykkeriet eftersom Nis havde givet det en standard, der kunne konkurrere med trykkerier ude i byen. Da Nis således ikke længere var tilstede, var vi derfor tvunget til at gå nye veje. RUS-

bogen skulle simpelthen trykkes ude i byen. Vi tog faktisk nogle store skridt. Vi gik fra 2 farver på forsiden til 4 farver, professionel trykning og rigtig bogindbinding. De sidste dage op til deadline var hårde. Christian Wernberg-Møller, Peter Thorsen og undertegnede sled. Christian og jeg sov ikke de sidste 30 timer før deadline. Vi gik lige fra opsætningsbordet og reprorummet over i taxi og ind i toget mod Herning, hvor bogen skulle trykkes. Dagene derefter blev brugt på søvn og drukture. Men det var det hele værd: Bogen blev virkelig flot og blev et scoop for foreningen ved studiestarten i september 1989: De nye studerende ville vide mere om Moderate Studenter; Vores ruskurser blev en succes.

Succesen med den nye RUS-bog passede som fod i hose fordi vi samme år lancerede studiestartsmessen efter forbillende fra England. En af de gamle fra GLO årene, Søren Lehmann, bragte ideen med hjem fra et studieophold i England. Nye og gamle studerende strømmede til den første messe i Økonomisk Kantine. Succesen blev større end vi havde regnet med!

Succesen fortsatte da vi nåede til valgene i november måned. Overalt var der tegn på nye tider i Moderate Studenter. Vores succes var ikke et resultat af de nye stillinger, men derimod et resultat af en ganske enorm dynamik hos de aktive. Jeg tror også, at det spillede ind, at vi alle havde de samme ambitioner og mål for Moderate Studenter. Vi var alle overbeviste om, at Moderate Studenter ikke kun eksisterede som en protest organisation imod Studenterrådet. Faktisk var vi overbeviste om, at Moderate Studenter ved sin eksistens skabte et bedre demokrati på Universitetet. Når der eksisterer en repræsentativt demokrati, skal der også være forskellige lister at vælge imellem. Jeg kan ikke forestille mig et valg til byråd, hvor der kun er et parti. Jeg kunne derfor heller ikke forestille mig, at der kun var en liste til valgene på Universitetet. Konkurrence giver bedre repræsentanter i politiske organer.

Den nye linie blev meget hurtigt klar for Universitetets ledelse og Studenterrådet. I årevis havde de snorksovet og uden protester overført midler til

ledelsen af Stakladen og Akademisk Boghandel. Men på grund af en nysgerrig gruppe fra Moderate Studenter blev de imidlertid vækket. Vi påpegede mange mangler og protesterede skarpt. Naturligvis blev vores søvnige modstandere irriterede og af-

Sekretariatslederens uundværlige medhjælper:
Sekretær Rie

viste enhver henvendelse fra MS. Men det ville vi ikke acceptere. Vi fortsatte til den bitre ende. Vi klagede til Undervisningsministeriet og fik ret; Vi orienterede journalister, der begyndte at skrive om sagen, ligesom nogle af os benyttede vores politiske kontakter til at få sagen rejst på tinge.

Det vil ikke være retfærdigt at tage skylden for, at den daværende selskabsform for boghandlen og Stakladen gik konkurs. Men det er uomtvisteligt, at vores aktion blev en katalysator for denne proces. Vores søvnige modstandere blev bange for os - og med god grund. Nogle virksomhedstyper fortjener simpelthen at gå konkurs.

Vores "venner" i Studenterrådet var meget sure. De beskyldte os for at gøre de studerende en bjørnetjeneste. Naturligvis gjorde vi ikke en det. Den dårlige økonomi gjorde alt dyrt i boghandlen og i Stakladen. Vores aktion satte fokus på den

dårlige økonomi. Vi gjorde derfor de studerende en tjeneste. Der kom bedre vilkår og billigere bøger!

Jeg er i dag stadigvæk overbevist om, at den store dynamik var udtryk for, at vi ville være et alternativ til Studenterrådet. Vi var ikke borgerlige, der var trætte af socialisterne. Vi var meget mere end socialistforskrækkede. Vi troede på det repræsentative demokrati og ville give det bedre vilkår på universitetet. I et repræsentativt system skal der være alternativer. Hvis der ikke findes alternativer korrumpere repræsentanter. De falder i søvn. Vælgerne skal have noget at vælge imellem. Hvordan skal de ellers kunne udtrykke deres kritik af de siddende? At undlade at stemme, kan aldrig være et godt alternativ endsige at undlade at stemme. Det er demokraters opgave at skabe alternativer. Det skaber dynamik og det skaber bedre repræsentanter for de repræsenterede.

Nye danske ordsprog

har PB tidligere præsenteret et par serier af. Hvis nogen skulle have glemt dem, bringes her et par udpluk:

- Den, der graver en grav for andre, giver ro i alderdommen.
- Når barnet får sin vilje, er det for sent at kaste brønden til.
- Frem og tilbage er bedre end ti på taget.
- Den, der elsker sit barn, vågner med lopper.
- Sælg ikke huden, det gavner, når du bliver gammel og tung.
- Den, som sover blandt hunde, er lige langt.
- Vejen til mandens hjerte skal man lade ligge.
- Store ord og fedt flæsk man ej i alderdommen glemmer.

Det var netop dynamik, vi skabte da vi i 1988 besluttede at skabe mere liv i Moderate Studenter. Dem kom de studerende til gode; det kom universitetet til gode og det kom medlemmerne i Moderate Studenter til gode.

Det var derfor det rigtige vi gjorde, da vi ansatte studerende til at hjælpe ledelsen i Moderate Studenter. Sekretariatslederen blev mere end blot en politisk sekretær. Han blev også indpiskeren og toastmasteren. Moderate Studenter ændrede sig i de år og fik en ny ungdom. Jeg kendte mange af dem, der havde været med til at skabe Moderate Studenter. Deres engagement glemte jeg aldrig. Vi var klar over, at vi aldrig kunne genetablere deres ånd, men vi kunne lave en ny. Og det gjorde vi med held!

- Når tossen kommer til marked, så følger hans svende.
- Et kys uden skæg er at blive trådt ihjel af gæs.
- Brændt barn lugter ilde den tredje dag.
- Sig mig, hvem du omgås: hun fik tvillinger.
- Højt at flyve, når venskab skal holdes.
- Af skade bliver man klog, men bukserne revner.
- Pris ingen lykkelig, før ørerne falder af.
- Når krybben er tom, drypper det på degnen.
- Ægteskab stiftes i Himmelen for de klippede får.
- Lige børn kan slå en skrædder ihjel. tepe

“Netværket, som nogle gange kan kaldes makværket”

Rie Bligaard,
sekretær

Den 1. august 1989 startede jeg som sekretær for Moderate Studenter v/Aarhus Universitet. Kontoret lå dengang i lokaler på anden side af gangen, der hvor nu Studenterrådet har kontor.

Efter annoncen troede jeg faktisk, jeg skulle ansættes ved Universitetet, da jeg så kom herop til samtale, var det bare nogle unge knægte, der var tilstede. Lars L. Nielsen havde ordet, han var jo sekretariatsleder - fin titel! Fra forretningsudvalget var Christian Wernberg-Møller, Søren Gade og Poul Skov-Petersen, så vidt jeg husker tilstede, de var i hvert fald meget unge allesammen.

Selv om der var mange til samtale, var det heldigvis mig, der blev den heldige. Jeg var så til en ny samtale knap 14 dage senere, hvor jeg fik en introduktion til MS, og en god arbejdstid blev aftalt, da jeg ønskede 20 timer med fri om fredagen. Jeg fik også forevist flere meget små kedelige kontorer. I dag har vi nogle dejlig store og lyse kontorer.

I starten var her lidt isoleret på gangen, selv om MS og Studenterrådet er konkurrenter studentepolitisk, taler vi nu godt sammen allesammen, stemningen i huset er god nu, og vi mødes også til fællesarrangementer.

Jeg startede primært med at lære vores medlemskartotek at kende. Det år var der over 120 nye studerende med på ruskurserne, så det var mange, jeg skulle have styr på og sendt breve til. Mine opgaver var desuden alt forefaldende kontorarbejde, avislæsning og oprydning på kontoret, hvor der

næsten altid er rodet. Jeg fik hurtigt listet den daglige bogføring over på mig, så nu har kassereren den overordnede kontrol af regnskabet.

I de 6 år, der nu er gået, har jeg lært mange unge mennesker at kende, nogle af dem er nogle rigtige grønskollinger, når de begynder. Piger er der ikke så mange af. Det er sjovt at følge dem. Jeg har fulgt mange fra ny studerende til mere moden alder. Heldigvis er der mange, der hænger ved i mange år, og ikke forsvinder ud af systemet, selv om de både får kone og børn. Nogle får arbejde i andre byer, andre rejser til udlandet. Det er skønt at have kontakt med flere af dem, også når de er færdige på Universitetet. De er nu alle så søde.

Det er herligt at arbejde med så mange unge mennesker, som kan være yngre end mine egne piger. Jeg føler også, jeg bliver accepteret, selv om jeg er en “ældre kontordame” og godt kan være lidt strid en gang imellem og jeg ikke altid kan holde min mund. Ligesom mange MS’ere dukkede op både til vores sølvbryllup, hvor vi fik et week-endophold på Brøndums Hotel i Skagen (alletiders), og til min 50 års fødselsdag derhjemme i haven.

Jeg føler mig virkelig hjemme iblandt alle de rollinger, som tit værdsætter min tilstedeværelse.

Det er behageligt at være her, og jeg deltager gerne i aktiviteter, såsom møder og fester, udenfor min arbejdstid, hvor vi også har en rar atmosfære.

Det skortede heller ikke på opmærksomheden, da jeg brækkede mit ben og var væk fra kontoret i

3 måneder. Jeg tror nu også, de savnede mig lidt i den periode.

Her har været mange forskellige formænd, næstformænd og sekretariatsledere, jeg har været glade for jer alle.

Af de helt "gamle" er der kun Mads Lunau Madsen, Steen Fredborg og Christian Wernberg-Møller tilbage - ærgerligt! I snart er færdige.

Nu er Henning Møller-Nielsen sekretariatsleder, han er en god ven, samarbejdspartner og EDB-ekspert. Da jeg ikke er så skrap på computeren, er det dejligt, at Henning bare kan alt. Jeg håber ikke, han bliver færdig med sit studie foreløbig! Selv om jeg ikke ønsker, han skal læse i 10 år, så er det bare dejligt, at have en så flittig studerende på kontoret.

Det er dejligt afvekslende både at være med til FU-møder, generalforsamlinger og Studiestartsmesserne, hvor jeg var med til premieren og på de andre meget vellykkede messer. Ja, selv rusbøgerne er jeg med til både at læse korrektur, pakke og køre ud med i Århus. Tit skal jeg også lige læse igennem, hvad de forskellige sidder og skriver, for at rette deres stavfejl. Jeg er glad for, at I vil have mig til det, og at så mange drysser ind på kontoret og laver en masse frivilligt arbejde eller bare kommer for at snakke og få en kop kaffe eller en sodavand, hvor alle er velkomne. Kontoret er ikke kun et arbejdssted, men også et sted, hvor man kan

Rie med MS'eres favoritrekvise: telefonen

mødes. Nogle gange er der mange, som mødes her, heldigvis kan jeg "lukke" ørerne, ellers er det ikke altid nemt at koncentrere sig.

Jeg kan kun udtrykke min begejstring for at opleve De Moderates små glæder og sorger og ønsker hermed MODERATE STUDENTER tillykke med de 25 år, og jeg håber vi fortsætter sammen mange år endnu.

Med de kærligste hilsener og knus til jer alle fra Rie.

Forandring 1990-95

Af Henning Møller-Nielsen,
sekretariatsleder

Femåret fra 1990 til 1995 har været præget af store ændringer for universitetsstuderende. Samtidig er forholdet mellem og i studenterorganisationerne om ikke andet så væsentligt forandret.

Politik

Politisk begyndte diskussion om bachelor i 1990, en diskussion som fortsatte frem til flerårsaftalen i 1993. Bachelorideen, muligheden for at stoppe efter 3 års studier med en universitetsgrad, kom fra daværende Undervisningsminister Bertel Haarder. Ud over det positive, hvorved man som studerende reelt kunne stoppe efter 3 år, er der ikke megen tvivl om, at ministeren så dette som en mulighed for at lukke flere studerende ind på universitetet, uden at de alle behøvede at få lov til at komme på en kandidatuddannelse. Med flerårsaftalen blev bachelorgraden indført for alle universitetsstudier, undtagen Teologi og Sundhedsvidenskab, uden dog at det er lykkedes præcist at formulere hvad bachelorgraden giver kompetence til. I MS var der på et tidspunkt ønske om, at bachelorer skulle kunne undervise i gymnasiet, men dette synspunkt vandt ikke den store tilslutning, slet ikke uden for foreningen. Et eventuelt adgangskrav mellem bachelor og kandidat blev efter flerårsaftalen ved med at spøge, især fra Naturvidenskab, indtil Undervisningsminister Ole Vig Jensen i 1995 erklærede, at der ikke kunne indføres et karakterkrav mellem bachelor- og kandidatuddannelserne.

I 1990, stadig med Bertel Haarder som undervisningsminister, startede diskussionen om en afløser for den styrelseslov, der indtil da havde reguleret de demokratiske spilleregler på universitetet. Universitetsloven, som afløseren kom til at hedde, blev vedtaget i 1992, og er langt hen af vejen udtryk for et ønske om effektivisering. Konsistorium blev indskrænket til 15 mand og fakultetsrådene til mellem 7 og 15. Institutrådene blev erstattet af institutbestyrelser, der er helt renset for studerende. Samtidig blev studienævnenes kompetence udvidet, så pengene nu reelt også fulgte indflydelsen. 'Den stærke leder' blev også reintroduceret, idet rektor, dekanerne, studielederne og institutlederne fik store beføjelser. Disse ledere skulle dog vælges. For dekanerne kom det til at betyde, at alle de studerende på fakultetet skal tages med på råd, når der er kampvalg. Desværre kan de studerende maksimalt udgøre/af stemmerne, og det kun hvis alle deltager i afstemningen. Lidt bedre, men meget indirekte, er så de studerendes indflydelse ved valg af rektor. Her er det blandt andet de studerende fra konsistorium og fakultetsrådene der deltager, og selvom stemmeandelen stadig maksimalt kan blive/, er det en indflydelse der er til at tage og føle på.

Naturvidenskab valgte, da styrelsesloven kom til debat, at blive frifakultet. Frifakultetsordningen betød, at Naturvidenskab fik en model, der lå tæt op af styrelseslovens, men alligevel havde nogle

kompetencemæssige friheder. Frifakultetsordningen startede i 1991 og løber til 1996, og der er ikke stemning for at fortsætte ordningen. Naturvidenskab skal derfor også til at indordne sig under universitetsloven.

I 1993 kom flerårsaftalen, som løber til 1997. Flerårsaftalen blev et større forlig, hvor de forskellige politiske partier, med vanlig evne for studenter, ønskede en række forskelligartede ordninger. Flerårsaftalen betød indførelsen af bachelor, 1. årsprøve, taxametersystem med mere. 1. årsprøven blev udvandet gentagne gange de følgende par år, indtil nu, hvor der kun er skelettet tilbage: En prøve efter 1 år. Taxametersystemet lever stadig, og efter et år i funktion, lykkedes det undervisningsministeriet at få lavet en undersøgelse, som viste, at kvaliteten på undervisningen ikke er faldet grundet taxametersystemet - i hvert fald inden for de første 300 dage. Bachelorgradens indførelse var i starten en anelse skræmmende. Det virkede som meget sandsynligt, at graden ville blive koblet sammen med en adgangsbeholdning til kandidatuddannelsen.

Da dette gik op for DSF, Danske Studerendes Fællesråd, begyndte de at arbejde mod bachelorgraden - med en elegance enhver flodhest må misunde dem. Faktisk lykkedes det DSF - i strid med virkeligheden - at skrive i deres blad, at der nu skulle indføres adgangsbeholdning mellem bachelor og kandidat. På Roskilde Universitetscenter, hvor man nok er lidt mere positivt naivt indstillet overfor DSF blev dette taget for gode varer, hvorefter man besluttede at indføre disse krav - ikke fordi man ville, men DSF skrev jo man skulle. Måske er det derfor Kjeld Rahbæk Møller fra SF er blevet så LMS venlig på det seneste.

I 1993 kom Tamilrapporten, hvilket betød et farvel til Undervisningsminister Bertel Haarder, fra Venstre, og et goddag til Undervisningsminister Ole Vig Jensen, fra de Radikale. Bertel Haarder havde på det tidspunkt siddet som undervisningsminister i over 10 år, hvilket havde en enorm betydning for undervisningsområdet. Bertel Haarder var nærmest enerådende, og når det en gang imellem lykkedes oppositionen at trumfe noget igen-

nem, tog han en grusom hævn. Rygterne vil vide, at studieaktivitetskravene indenfor SU-området er en sådan hævn. Ole Vig Jensen derimod er knap så interesseret i de videregående uddannelser, og har rettet ministeriets blik mod folkeskolerne. Måske var det også på tide, at universiteterne og de studerende fik lidt fred.

SU-forliget, der blev indgået i 1995, var kulminationen på lang tids småoprydninger på SU-området. Nogle fuldmægtige i Finansministeriet var i øvrigt blevet bedt om at lave nogle beregninger om SU'ens økonomi, og var nået frem til den konklusion, at hvis bare man gav fuld SU og fri adgang til uddannelse, ville der stadig være penge at spare. Det var desværre ikke noget politikerne kunne bruge, istedet blev en nulløsning ønsket. SU-Rådet valgte at foreslå en fornyelse af systemet, men ved mange krumspring lykkedes det at gøre oprydningen 'gratis'. SU-ordføreren fra Socialdemokratiet, Anne-Marie Meldgaard, kom i øvrigt på vores citatliste, da hun udtalte, at det aldrig havde været meningen at man skulle kunne leve af SU.

Rusbøgerne pakket og klar til afsendelse

Med optagelsen i 1995 blev de nye studerende, og universitetet, også introduceret til begrebet specifikke fagkrav. Fagkravene var opstået i politikernes forsøg på at sænke antallet af afviste. Begrundelsen i offentligheden er selvfølgelig, at det muliggør et forhøjet - eller i hvert fald fastholdt - niveau

på uddannelsens første år. Konsekvensen er så, at de kommende studerende allerede i gymnasiet er nødt til at tage de rigtige fag for at komme ind på deres drømmefag.

Efter også i mange år at have kæmpet med kopieringen af lærebøger på de videregående uddannelsesinstitutioner, begyndte CopyDan på en stortilet kampagne. Kampagnen gik kort sagt ud på, at uden tilladelse til kopiering, er det ulovligt. Det er selvfølgelig ikke rigtigt, men det var ikke det der interesserede CopyDan. I 1995 kom så endelig et forlig, så uddannelsesinstitutionerne skulle betale CopyDan for den organiserede kopiering.

Studentsamvirket, som stod for driften af kantinerne på universitetet, samt computerbutikken og akademisk boghandel, var styret egenrådigt af folk udpeget fra Studenterrådet. I 1991 faldt korthuset fra hinanden, idet der i lang tid ikke havde været skyggen af økonomisk sammenhæng i samvirket. Det hele endte i en konkurs, og teoretisk set stod universitetet nu med 4 færre kantiner. Inden konkursen var endelig, stod løsningen dog klar i kulissen. Løsningen var Studenterhusfonden af 1991, som kun må stå for kantinedrift, uden mulighed for at uddele af en eventuel formue. Den første model ville have en meget begrænset studentrepræsentation på 2 personer, hvor den ene skulle være studenterråd, og den anden skulle udpeges blandt de studerende. Altså ville begge poster sandsynligvis blive studenterrødder.

Der kom mange protester fra Moderate Studenter, til stor gene for universitetet, men til sidst endte det med, at antallet af studenterpladser blev udvidet til 3, hvor alle skulle udpeges af konsistorium. Der ville dog aldrig blive nogen mulighed for at de studerende kom i flertal. Dekanen fra Naturvidenskab, Karl P., blev formand, og fra Moderate Studenter blev Poul Skov-Petersen valgt til bestyrelsen. Denne plads overlod han i foråret 1993 til undertegnede, som siden har siddet på denne post.

Internt

Internt var Moderate Studenter 1990 til 1995 præget af forskelligrettede tendenser. Indenfor LMS har vi markeret os meget. Hele 2 landsformænd,

først Andreas Berggreen som var landsformand fra 1992 til 1994, og Jens Lundsgaard Jørgensen som overtog, og er landsformand - foreløbig? - indtil 1996. Samme periode er også den hvor LMS har været ekstremt aktiv, og har bevist Moderate Studenter's gamle påstand: Forhandling giver resultater. I universitetslovsforhandlingerne lykkedes det LMS at få ændret nogen vigtige punkter - DSF fik først snøvlet sig sammen til at møde op hos de politiske ordførere da forliget var fastlagt.

Ud på de små timer når vi til den højere filosofi (fra et ruskursus)

Til gengæld gik det på Naturvidenskab noget mere svingende. I 1990 genopstod Moderate på Naturvidenskab, hvilket holdt helt til 1991! I 1993 blev MN startet op igen, blandt andet med en stor indsats fra Claus L. Andersen, og selvom foreningen stadig må gøre på lavt blus, eksisterer den dog.

Formænd har vi også haft - endda adskillige. Mads Lunau Madsen åbnede ballet, med afslutte sin rekordlange formandsperiode på 2 år i marts 1990. Herefter overtog Christian Wernberg-Møller i 1fi år. Ved generalforsamlingen d. 25. oktober 1990 blev valgreglerne til formandsvalget i øvrigt ændret, så det ikke længere var listevalg, men direkte valg. I oktober 1991 overtog Steen Fredborg så. Endnu en gang holdt formanden 1fi år, hvorefter Cristina A igela Gulisano i marts 1993. Et år senere, i marts 1994, stod foreningen til gengæld i problemer. Der var to formandskandidater, bare ikke lige med det samme. Løsningen blev Mads, som gerne ville overtage posten i endnu et fi år. I denne periode blev næstformændene kørt klar, og i okto-

ber 1994 overtog Lasse Rytter Thernøe formandskabet, indtil marts 1995, hvor Thomas José Brandt Hansen kunne overtage.

Hvis man ser på perioden er det dog slående, at formændene har holdt kortere og kortere. Nu er grænsen selvfølgelig nået, idet formændene ikke kan vælges oftere end hvert halve år, og det virker også som om tendensen generelt er ved at vende.

For at gå lidt ud over perioden, nemlig tilbage til sommeren 1989, bør studiestartsmessen, rusbogen og ruskurserne nævnes. Ruskurserne har selvfølgelig været der i lang tid, og mere om dem andet steds. Studiestartsmessen startede i september 1989, og har siden da været en succes - internt, over for de studerende, økonomisk og kommercielt. Det sidste viste sig egentlig først i år, da der indløb 3 tilmeldinger i løbet af det første døgn efter indbydelserne var sendt ud. Økonomisk er der ingen tvivl om succes, idet indtægterne er faste,

Artiklens forfatter på vej til Studiestartsmesse

sikre og store. Internt er succes, idet der aldrig er problemer med at finde aktive til dagene - nok primært fordi det faktisk er rigtig sjovt at stå og skænke øl ud til de nye studerende. Og over for de nye studerende - ja, med et par tusinde studerende hvert år til messen, kan det vist ikke undgå at være en succes.

Rusbogen har også været med foreningen i lang tid, men først i 1989 blev formatet ændret til det nuværende ca. B5, professionelt (?) sat op af Delta Marketing/Grafisk. Udgifterne steg af denne grund, men også annonceindtægterne. Faktisk var

det først i 1994 at rusbogen - grundet en elendig annoncetegner - at rusbogen gav underskud.

Rusbøgerne i 1989 til 1991 blev redigeret af Lars Nielsen, i 1992 af Mads Lunau Madsen, i 1993 af Steen Fredborg og i 1994 og 1995 af undertegnede. Som en kuriositet - som hænger sammen med noget af det førnævnte - kunne Mads både optræde som formand i 1989 og 1994 nummeret. I 1991 lykkedes det vores daværende annoncetegner, Delta Marketing, at tegne så mange indstiksannoncer, at den samlede vægt for kuverten nåede over 500 gr. Det ville betyde en ekstraudgift på op til 12.000 kr., hvilket affødte 2 løsninger. For det første blev A-post netop det år benyttet til udsendelsen i stedet for P&T, og det lykkedes at få samlet en række aktive til at aflevere rusbøger til de nye studerende i Århus-området - den første afdeling af MS' rusbogsrally. Det blev en ret stor succes, igen både internt og økonomisk, så det er siden blevet gentaget hvert år.

Valgmæssigt var årene præget af konsolidering. I 1990 gik det ekstra godt - og så alligevel ikke. Hele 32% af de afgivne stemmer, eller under 20 stemmer fra det 3. af 8 mandater. I 1991 gik andelen ned til 26%, som i foråret 1993 gik op til 28%. Dette valg var det første efter den nye universitetslov, og det var nu en absolut nødvendighed for Moderate Studenter af opnå 25%, hvis vi skulle gøre os håb om en plads i konsistorium. I efteråret 1993 gik andelen op til 29%, som igen gik ned til 28% i 1994. Til tider, især omkring valget, virker disse 3% som meget små, men netop det at stemmeandelen er blevet mere stabil, tyder på at vi kan være rimelig sikre på vores plads i konsistorium.

Studenterrådet

Ikke fordi Studenterrådet er uundværlige, men vi må stadig erkende, at Moderate Studenter eksisterer sammen med og overfor Studenterrådet - derfor skal de også nævnes her, selvom det allerede i periodens start var 20 år siden Liste G forlod Studenterrådet.

Studenterrådet var i 1990 og 1991 præget af meget kortlivede styrelser. Styrelser kom - og blev smidt hurtigt ud igen. Det gav en masse uro, og

betød at Studenterrådet koncentrerede sig meget mere om sig selv internt, end om alt det der skete politisk på det tidspunkt. Det var synd, for netop i denne periode startede alle de diskussioner, som førte til universitetsloven, bachelor og flerårsaftale.

Desværre for os, lykkedes det Studenterrådet at falde til ro, netop op til valget i 1991, hvor de med vanlig evne for god pressedækning fik forsiden af valg-nummeret af Information & debat - sammen med deres valgindlæg.

Tidligere i 1991, d. 2. marts, var Moderate Studenter og Studenterrådet ved Aalborg Universitetscenter blevet lagt sammen, hvilket i starten gav en del problemer i LMS - kunne man nu stole på disse halv-MS/halv-SR folk? Det begyndte med en række fåbelige hemmeligheder, som langsomt døde ud. I dag er der vist ingen som er i tvivl om, at Studentersamfundet ved Aalborg Universitet hører med i LMS.

På Aarhus Universitet gav dette ikke noget større samarbejde før Jens Lundsgaard blev valgt ind i konsistorium i foråret 1993. Jens Lundsgaard var allerede fra sin tid i LMS stærkt samarbejdsvenlig, og spurgte selvfølgelig straks Studenterrådet om de ville samarbejde i konsistorium. Sebastian Frische, der var formand for Studenterrådet afviste dette med det samme - uden i øvrigt at Fællesrådet blev inddraget.

Jens Lundsgaard fortsatte med at lokke Studenterrådet til et samarbejde, men uden større succes. Da Mads blev formand igen, blev endnu en opfordring til samarbejde afsendt, dog formuleret på en måde som næppe kunne andet end fornærme om ikke andre så Sebastian. Faktisk var det først i slutningen af 1994 at forholdet mellem Moderate Studenter og Studenterrådet blev varmere.

På samme tidspunkt gik Studenterrådet og Moderate Studenter ved Københavns Universitet med tanker om et ægteskab. Med mange modstridende oplysninger på tværs af storebælt, lykkedes det foreningerne at komme ind under navnet Forenede Studenterråd ved Københavns Universitet d. 21. december 1994. Det kom først til vores kendskab efter jul, da vi begyndte at læse aviserne fra det tidspunkt.

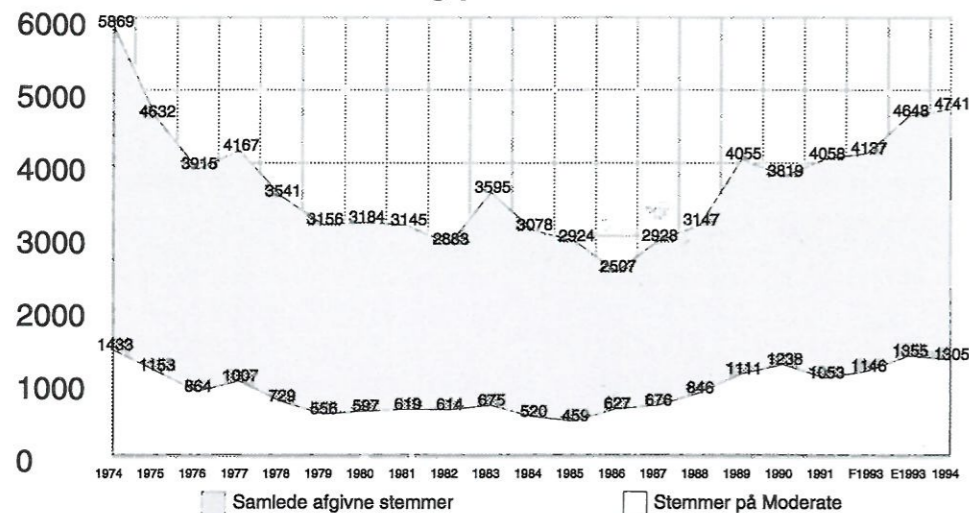
I 1995 var en styrelse kommet i gang i Studenterrådet, og sammen med den en lidt venligere omgangstone. Men tankerne om samarbejde nåede stadig ikke forbi styrelsen ind til Fællesrådet. Tidligere havde Oeconrådet valgt at gå ind i Fællesrådet, for at se om det kunne bruges til noget. Oeconrådets medlemmer af Fællesrådet tog spørgsmålet op - og pludselig var stemningen for et samarbejde - hvis altså bare begge mente det seriøst.

Med et par møder hvor foreningerne præsenterede sig for hinanden, lykkedes det at overbevise Fællesrådet om, at et samarbejde i hvert fald ikke kunne være skadeligt. I Moderate Studenter blev problemet så herefter, at få de mest skeptiske til at kunne leve med, at Studenterrådet var repræsenteret på hovedbestyrelsesmøderne. Det lykkedes til sidst, med et kompromis hvor Studenterrådet nu kan være repræsenteret på hovedbestyrelsesmøderne under de politiske diskussioner.

En håbefuld førstegangsvælger?

Valg på universitetet

Perioden en gang til

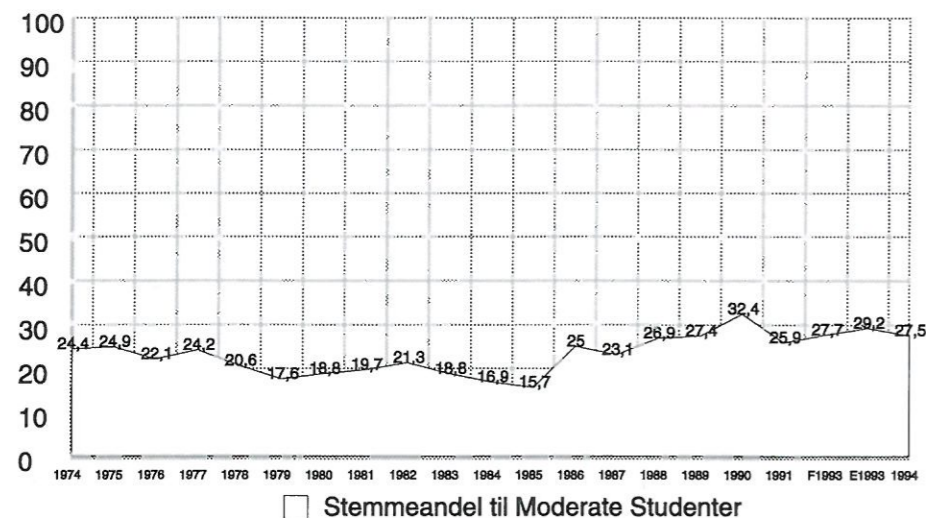
'Objects in the rear-view mirror may appear smaller than they are'

Når man ser tilbage på de sidste 5 år, er der to ting der falder i øjnene: For det første er der sket en organisatorisk og politisk forandring, hvor det er lykkedes foreningen, blandt andet sammen med LMS, at opnå resultater i selv de største sager. Det kan godt være, at vi ikke altid kan være tilfredse med resultaterne, men når man tænker på, hvor svært

det er at få VIP'er eller embedsmænd OG politikere til at lytte efter, må selv de mindste sejre tælles med.

Det er også disse resultater der må være forklaringen på vores valgmæssige konsolidering, som er det andet der falder i øjnene. Efter at stemmeandelen i 1985 var på 17%, er det rart at se, at stemmeandelen kan holde sig omkring de 28% vi opnåede i 1989.

Valg på universitetet

Nå så I troede I kunne slippe for os

Men det kan I ikke. Vi, dvs. Psykopatisk Bulletin, vil nemlig også være med til MS' 25 års jubilæum. På trods af vore autonome holdninger, føler vi os faktisk som en del af MS (Muligvis Sjøvere).

Dog må vi, i særdeleshed når vi tager i betragtning at vi selv mener at vi er HOF-organet, indrømme at vi føler os lettere sårede over dette skrifts redaktion. Vi havde da ærligt troet på, at vi også var blevet inviteret til at give vores bidrag. Men det blev vi ikke, men vi er da bare ligeglade, for vi kommer med det alligevel (Det er utroligt at der kun skal femten kasser øl til at bestikke en trykker!).

PBs opgave i MS er ret simpel. Sandheden skal frem uanset om den er rigtig eller ej. PB afdækker alle de fordægtige sider af de aktives privatliv, vi er dyneløfterer - hvem ved, måske er det din skraldespand, vi roder igennem lige i øjeblikket.

Moderate Studenter har levet længere end PB, men PB vil uden tvivl overleve Moderate Studenter. Vi er kommet for at blive.

Men vi vil gerne bruge den ufestlige anledning (men alligevel en anledning) til at afsløre, hvem vi er. Først må man acceptere, at vi er. Den hemmelige redaktion er slet ikke fysisk (visse uvidende individer vil nu sikkert sige, at Den hemmelige redaktion heller ikke er mentalt). Vi er der bare, lidt ligesom Guds ånd, der svævede over vandende, før han tog sig sammen til at skabe Jorden.

Nå, men nu skal vi ikke vade i det længere. I kan jo kigge i vores "alternative" festskrift og ellers vil vi bare sige: Tillykke MS, vi troede sgu' ikke, at I ville blive så gamle.

Psykopatisk Bulletin